

neuvoin kaupungin yleisten töiden hallituksen kanssa ladotuttamaan Marian sairaalan tarpeisiin ostetut halot jollekin rakennuskonttorin hallussa olevalle Ruoholahden alueelle.

Kadun nimittäminen. Osuuskunta Suomen messut ehdotti, että Merimieskadun Laivuririnteen ja Yrjönkadun välinen jatko saisi nimekseen Messukatu, mutta epäsi ¹⁾ rahatoimikamari esityksen, koska kadun virallinen nimi oli Merimieskatu ja oli todennäköistä, että messut vastedes siirrettäisiin toiseen paikkaan.

Alppilan hiihtomäki. Rahatoimikamari antoi asiamiehellensä M. Wilskmanille toimeksi ajaa kaupungin asiaa kaupunginvaltuuston kysymystä Alppilan hiihtomäen ottamisesta kaupungin haltuun ²⁾ ratkaisemaan asettamassa sovintolautakunnassa, ja oikeutettiin ³⁾ hänet mäestä tarjoamaan mahdollisimman alhainen hinta, ei kuitenkaan 20,000 markkaa enempää, sillä ehdolla että Helsingin hiihtoklubi panetti mäen kuntoon, ja oli hänen samalla huomautettava sovintolautakunnalle, ettei sen asiana ollut lausua mieltään mäen vastaisesta käytöstä.

Väliaikainen lihantarkastusasema. Lääkintöhallitus oli anonut, että kaupunki valtion kustannuksella rakennettavan väliaikaisen lihantarkastusaseman paikaksi maksutta viideksi vuodeksi luovuttaisi n. 40 m²:n laajuisen alueen Eteläsataman pohjoisella laiturinhaaralla olevan tavarasuojan pohjoispuolelta. Rahatoimikamari päätti ⁴⁾ lääkintöhallitukselle ilmoittaa, että valtio sai teettää mainitun väliaikaisen aseman joko Eteläsataman eteläisellä laiturinhaaralla olevan pohjoisen tavarasuojan pohjoispäähän tai myöskin Länsirannan tontin n:o 10 pihamaalle, mikä viimeksi mainittu paikka kuitenkin voitiin luovuttaa vain toistaiseksi.

Kaupungintalo. Koska verotusvalmistelukunta oli tehnyt kantelun kansliahuoneistossa vallitsevasta huonosta ilmasta, kehoitti ⁵⁾ rahatoimikamari keskuskeittolan johtokuntaa järjestämään täysin riittävän ilmanvaihdon keittiön käyttämissä kellarihuoneissa.

Sittenkun tilastokonttori oli tehnyt kantelun kaupungintalon ullakolla vallitsevasta epäjärjestyksestä, jossa osa konttorin julkaisuvaraa oli säilytettynä, kehoitti ⁶⁾ rahatoimikamari rakennuskonttoria ja talonisännöitsijä J. Lindlöfiä viipymättä ryhtymään toimenpiteisiin valituksenalaisten epäkohtain poistamiseksi.

Asuntoja kaupungin virkamiehille. Sittenkun Osakeyhtiö Virkamiesasuntoja, Sampsantie 40, joka osakkeilleen rakennutti 35 1—3 huonetta ja keittiön käsittävää huoneistoa, oli tarjonnut kolmatta osaa mainituista huoneistoista kaupungin virkamiehille, päätti ⁷⁾ rahatoimikamari kuulutuksella ilmoittaa asuinhuoneistoja yhtiön taloissa olevan kaupungin virkamiesten saatavissa.

B. Kaupungin irtainta omaisuutta ja rahatointa koskevat asiat.

Kaupungin tilapäisen luoton järjestäminen. Norjan Keskuspankilla vuonna 1921 otetun ⁸⁾ 10,000,000 markan suuruisen lainan takaisinmaksamiseksi ja 200,000 £:n (alkujaan 300,000 £) ⁹⁾ suuruisen lainan uusimiseksi 50,000 £:n

¹⁾ Rkmrin pöytäk. 3. 4. 634 §. — ²⁾ Ks. 1921 vuod. kert. siv. 24. — ³⁾ Rkmrin pöytäk. 16. 3. 544 ja 545 §. — ⁴⁾ S:n 6. 7. 1,166 §. — ⁵⁾ Rkmrin jstu pöytäk. 7. 3. 807 §. — ⁶⁾ S:n 8. 11. 3,212 §. — ⁷⁾ S:n 12. 6. 1,869 §. — ⁸⁾ Ks. 1921 vuod. kert. siv. 274. — ⁹⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 242.

lyhennyksin oli ¹⁾ valtiolta anottava luottoa 20,000,000 markkaa 7½ %:n koroin; sittemmin saatiin ²⁾ valtiolta 18,000,000 markan vekselilaina kolmeksi kuukaudeksi.

Varojen hankkimiseksi 85,000 £:n määräisen (alkujaan 100,000 £) ³⁾ sekä toisen 40,000 £:n suuruisen vekselin lunastamista varten otettiin ⁴⁾ valtiolta 20,600,000 markan laina.

Rahatoimikamari päätti ⁵⁾ Amsterdamissa olevalta toiminimeltä Stéen frères ottaa vekseliluottoa 100,000 £:a vuodeksi 7¼ %:n koroin sekä Suomen pankin takuuta vastaan ¼ %:n provisioin.

Kuntien yhteinen ulkomainen laina. Sittenkun oli herätetty kysymys suurehkon ulkomaisen lainan ottamisesta kaupunkien tarpeisiin, jolloin ne sitoutuisivat ominaistakuuseen lainasta ja valtio sen ohessa antaisi vakuuden sen takaisinmaksamisesta, oli Suomen kaupunkiliitto kutsunut koolle kaupunkien edustajat lokakuun 20 p:ksi, ja valitsi ⁶⁾ rahatoimikamari kaupungin johtaja A. Castrénin kaupungin edustajaksi.

Ulkomainen lainan vakuus. Kunnallinen keskustoimisto lähetti ⁷⁾ jäljennöksen Lontoossa olevan The Trade Facilities Act Advisory Committee nimisen viranomaisen kirjelmästä, jonka mukaan Englannin hallitus oli saanut valtuuden antaa vakuuksia sellaisista pääomista ja sellaisten lainain koroista, joita m. m. ulkomaiset kunnat olivat ottaneet sellaisten töiden teettämistä varten, jotka tarkoittavat pääoman sijoitusta, edellyttäen että ne olivat omiansa vähentämään työttömyyttä Englannissa.

Obligatioiden arvonta. 1923 vuoden kuluessa arvottiin seuraava määrä kaupungin obligatiolainoihin kuuluvia obligatioita: marraskuun 1 p:nä 5 %:n lainasta vuodelta 1876 25 obligatiota à Smk 1,000:—, 75 obligatiota à Smk 500:— ja 65 obligatiota à Smk 200:—; marraskuun 1 p:nä 4½ %:n lainasta vuodelta 1892 5 obligatiota à Smk 5,000:— ja 21 obligatiota à Smk 1,000:— ja 30 obligatiota à Smk 500:—; helmikuun 1 p:nä 3½ %:n lainasta vuodelta 1898 3 obligatiota à Smk 5,000:—, 6 obligatiota à Smk 2,000:—, 9 obligatiota à Smk 1,000:— ja 12 obligatiota à Smk 500:—; helmikuun 1 p:nä 4 %:n lainasta vuodelta 1900 3 obligatiota à Smk 5,000:—, 6 obligatiota à Smk 2,000:—, 4 obligatiota à Smk 1,000:— ja 10 obligatiota à Smk 500:—; kesäkuun 1 p:nä 4 %:n lainasta vuodelta 1902 175 obligatiota à Smk 500:—. Arvottavaksi määrätyn obligatioluvun sijasta kaupunki lunasti: 4½ %:n lainaa vuodelta 1909 60 obligatiota à Smk 2,515:—; 4½ %:n lainaa vuodelta 1911 76 obligatiota à Smk 2,515:— ja 95 obligatiota à Smk 503:—; 5 %:n lainaa vuodelta 1913 203 obligatiota à Smk 536:—; 5 %:n lainaa vuodelta 1916 20 sitoumuskirjaa à Smk 25,000:—; 5 %:n lainaa vuodelta 1917 12 obligatiota à Smk 10,000:—, 10 obligatiota à Smk 5,000:— ja 13 obligatiota à Smk 1,000:—; ensimmäistä 5½ %:n lainaa vuodelta 1919 10 obligatiota à Smk 10,000:—, 10 obligatiota à Smk 5,000:— ja 51 obligatiota à Smk 1,000:—; toista 5½ %:n lainaa vuodelta 1919 57 obligatiota à Smk 1,000:— ja 10 obligatiota à Smk 500:—; sekä 7 %:n lainaa vuodelta 1922 260 obligatiota à Smk 5,000:—.

Kaupungin obligatioiden osto ulkomailla. Rahatoimenjohtaja valtuutettiin ⁸⁾ ostamaan: 1) kaupungin 1892—1902 vuosien lainoihin kuuluvia obligatioita kotimaisessa rahassa, jolloin korkeimpana hintana oli pidettävä sitä

¹⁾ Rkmin pöytäk. 10. 7. 1,078 §. — ²⁾ S:n 31. 7. 1,270 §. — ³⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 242. — ⁴⁾ Rkmin pöytäk. 20. 11. 2,094 §. — ⁵⁾ S:n 25. 9. 1,451 §. — ⁶⁾ Rkmin jstn pöytäk. 10. 10. 2,885 §. — ⁷⁾ S:n 19. 6. 1,879 §. — ⁸⁾ Rkmin pöytäk. 13. 3. 509 §.

markkinahintaa, mikä puheenalaisilla obligatioilla todennäköisesti olisi, jos niiden korko olisi 1.5 % enemmän kuin todellisuudessa oli laita; 2) 1902 vuoden lainaan kuuluvia obligatioita Ranskassa enintään 68 %:n hinnasta Ranskan frangeissa; sekä 3) 1909 ja 1911 vuoden lainoihin kuuluvia obligatioita enintään 52 %:n hinnasta punnissa. Sittemmin oikeutettiin¹⁾ rahatoimenjohtaja tähän tarkoitukseen käyttämään kaupungin hallussa olevia obligatioita sekä vaihtamaan lahjoitusrahastojen pääomaan kuuluvia tuollaisia obligatioita toisiin valtion tai kaupungin samanarvoisiin obligatioihin.

Käsitellessään herätettyä kysymystä kaupungin vuosina 1909 ja 1911 ottamien obligatiolainain muuntamisesta päätti²⁾ rahatoimikamari lähettää pankinjohtaja L. Ehrnroothin Lontooseen neuvottelemaan kaupungin rahaasiain järjestämisestä ylipäänsä. Pankinjohtaja Ehrnrooth oli sittemmin Lontoossa olevalta toiminimeltä Willamson, Fawcett & Stirling tiedustellut mahdollisuuksia saada tarvittavaa luottoa kaupungin obligatioiden ostoa varten ja oli mainittu toiminimi ilmoittanut suostuvansa puheenalaisia obligatioita ostamaan 15,000 £:n määrään siten, että toiminimi piti ostetut obligatiot vakuutena ja että kaupunki käteisellä suoritti 15 % mainitusta puntamäärästä sekä maksoi toiminimelle korkoa sen tähän tarkoitukseen käyttämälle määrälle 6½ %. Kaupunginjohtaja oli tämän jälkeen valtuuttanut toiminimen mainituin ehdoin ostamaan kaupungin sekä 1909 että 1911 vuoden lainoihin kuuluvia obligatioita enintään 62%:n kurssin mukaan sekä toiminimelle lähettänyt 2,250 £:a, mitkä toimenpiteet rahatoimikamari hyväksyi³⁾. Sittemmin ilmoitti mainittu toiminimi ostaneensa 1909 vuoden obligatioita 400 £:n määrään 61¼% kurssin mukaan ilman kuponkia sekä että vuoden 1911 obligatioita 600 £:n määrään oli tarjottu toiminimelle 62¾ %:n kurssin mukaan, minkä tarjouksen rahatoimikamari hyväksyi⁴⁾, minkä ohessa toiminimi oikeutettiin ostamaan obligatioita enintään 63 %:n kurssiin.

Rahatoimikamari päätti⁵⁾ ostaa 200 obligatiota 1902 vuoden lainaa 340 frangin hinnasta kultakin.

Rahatoimenjohtaja oikeutettiin⁶⁾ ostamaan rajoittamaton määrä obligatioita 1920 vuoden lainaa, joka kokonaisuudessaan erääntyi maksettavaksi vuonna 1925 97%:n kurssiin.

Lunastettujen korkolippujen tarkastus. Revisionikonttori oli tehnyt⁷⁾ muistutuksen sen johdosta että kaupungin ainoastaan Suomen markan mää räisiin obligatioihin kuuluvien lunastettujen korkolippujen n. k. pilkutus oli rahatoimikamarin päätöksen⁸⁾ mukaan lakkautettu, mutta ei muistutus aiheuttanut toimenpidettä kamarin puolelta.

Toimenpiteitä Ranskassa takavarikoidun saamisen perimiseksi. Darmstädter und Nationalbank Kommanditgesellschaft auf Aktien niminen pankki ilmoitti, että Ranskan valtio erinäisten Versaillesin rauhanteon määräysten perusteella oli takavarikoinut ja siirtänyt Saksan vahingonkorvaustilille kaupungin pankilta olevan saatavan 21,023 Ranskan frangia, jotka olivat sijoitettuina erääseen Pariisiin pankkiin. Saksan valtio oli saksalaiselle pankille maksanut korvauksena tästä 171,300 Saksan markkaa, minkä määrän mainittu pankki tarjosi suorituksena kaupungille. Kun tämän tarjouksen hyväksyminen kuitenkin käytännössä tietäisi, että kaupunki tappiona saisi poistaa

1) Rkmin pöytäk. 20. 3. 551 §. — 2) S:n 27. 3. 587 §. — 3) S:n 22. 5. 898 §. — 4) S:n 29. 5. 991 §. — 5) S:n 31. 7. 1,271 §. — 6) S:n 20. 11. 2,095 §. — 7) S:n 30. 11. 2,126 §. — 8) Rkmin jstn pöytäk. 14. 8. 2,418 §.

koko saatavan, päätti ¹⁾ rahatoimikamari ulkoasiainministeriöltä anoa ryhdyttäväksi toimenpiteisiin kaupungin oikeuden valvomiseksi.

Annettuja lainoja. Koska Helsingin makasiinosakeyhtiön ei ollut onnistunut myydä niitä sitoumuskirjoja, joista kaupunki oli mennyt takuuseen, myönsi ²⁾ rahatoimikamari yhtiölle vekselilainaa 1,500,000 markkaa kolmeksi kuukaudeksi 9 %:n koroin. Edelleen myönnettiin ³⁾ yhtiölle käyttämättä olevista kaupungin vuonna 1920 ottaman obligatiolainan osista 2,500,000 markan laina 8¼ %:n korkoa vastaan ja 6 kuukauden irtisanomisajoin kaupungin puolelta, oikeuttamalla yhtiö kokonaan tai osaksi maksamaan laina takaisin 2 kuukauden kuluttua irtisanomisesta yhtiön puolelta.

Rahatoimikamari myönsi ⁴⁾ Mankala fors aktiebolag yhtiölle korottoman 10,000 markan lainan kuuden kuukauden irtisanomisajoin verojen maksamista varten sekä osoitti lämän rahamäärän käyttövaroistaan.

Asunto-osakeyhtiö Tyynelle myönnettiin ⁵⁾ 40,000 markan laina kolmatta kiinnitystä vastaan sekä kuoletettavaksi 15 vuoden kuluessa ja Suomen pankin alinta diskonttokorkoa vastaavin koroin kuitenkin edellyttäen, että yhtiön osakepääoma korotettiin 80,000 markkaan ja tarjottu vakuus havaittiin riittäväksi.

Rahatoimikamari myönsi ⁶⁾ lastentarhanjohtajatar H. Bengelsdorffille 115,000 markan lainan kaupungin lahjoitusrahastojen varoista Asunto-osakeyhtiö Aamutähden osakkeiden ostoa varten Suomen pankin alinta diskonttokorkoa vastaavin koroin, ei kuitenkaan 6 %:a vähempää eikä 10 %:a enempää ja 15 vuoden kuoletusajoin, sillä ehdolla, että kaupunki sai häneltä vuokrata viideksi vuodeksi huoneiston hänen voimassa pitämänsä lastentarhan tarpeisiin enintään 17,000 markan vuotuisesta vuokrasta.

Neiti T. Soldanille vuonna 1920 kolmeksi vuodeksi hänen voimassapitämänsä Grankullan lastenhoito-opistoa varten kaupungin lahjoitusrahastojen varoista annettu laina 150,000 markkaa pitennettiin ⁷⁾ toistaiseksi kuuden kuukauden irtisanomisajoin ja 8 %:n koroin, toukokuun 1 p:stä lukien.

Kiinnityksen postpositiioni myönnettiin ⁸⁾ kirvesmies K. A. Frimanille Käpylän korttelin n:o 868 tonttiin n:o 18 nähden.

Lisämaksu rakennusvelvollisuuden laiminlyömisestä. Arkkitehti K. Malmström oikeutettiin ⁹⁾ Tempelikadun tontista n:o 10, rakennusmestari E. Lindstedt Roosavillakadun tontista n:o 19 ja Osakeyhtiö Töölönkatu 10 Töölönkadun tontista n:o 10 suorittamaan heiltä velottu lisämaksu rakennusvelvollisuuden laiminlyömisestä kolmessa erässä.

Korkokysymyksiä. Rahatoimikamari päätti ¹⁰⁾, että, milloin asianomaiset tontinomistajat eivät säädettynä aikana suorittaneet heidän maksettavakseen määrättyä lisämaksua rakennusvelvollisuuden laiminlyömisestä, oli rahamäärälle luettava korkoa 10 % erääntymispäivästä.

Kumoamalla marraskuun 6 p:nä 1890 ¹¹⁾ tekemänsä päätöksen päätti ¹²⁾ rahatoimikamari, että laiminlyöäessä säädettynä aikana suorittaa tontinhinta, oli korkoa erääntyvälle rahamäärälle kannettava 10 %.

Rahatoimenjohtaja J. Helo ehdotti, että korko lainoille, joita kaupungin lahjoitusrahastojen varoista oli annettu vanhemmille taloille kiinnitystä vastaan korotettaisiin ja erät lainat sanottaisiin irti, jotta kaupunki voisi

¹⁾ Rkmrin pöytäk. 14. 12. 2,213 §. — ²⁾ S:n 25. 9. 1,449 §. — ³⁾ S:n 30. 11. 2,127 §. — ⁴⁾ S:n 10. 4. 665 §. — ⁵⁾ S:n 8. 5. 789 §. — ⁶⁾ S:n 17. 4. 702 §. — ⁷⁾ S:n 16. 10. 1,689 §; ks. 1920 vuod. kert. siv. 243. — ⁸⁾ Rkmrin pöytäk. 30. 11. 2,124 §. — ⁹⁾ S:n 4. 12. 2,143 ja 2,144 §§ ja 14. 12. 2,212 §. — ¹⁰⁾ S:n 6. 11. 1,950 § ja 18. 12. 2,260 §. — ¹¹⁾ Ks. 1890 vuod. kert. siv. 117. — ¹²⁾ Rkmrin pöytäk. 13. 11. 2,043.

suuremmassa määrin antaa lainoja uutisrakennuksia varten. Rahatoimikamari kehoitti ¹⁾ rahatoimikonttoria ryhtymään neuvotteluihin lainanottajain kanssa koron korottamisesta siten, että se 1924 vuoden alusta vastaisi Suomen pankin alinta diskonttokorkoa, ja oli lainat, milloin hyvällä ei saatu sopimusta aikaan, sanottava irti.

Veroäyryn suuruus. Rahatoimikamari vahvisti ²⁾ veroäyryn suuruuden 8:65 markkaksi, mistä määrästä ensimmäisessä kannannassa oli kannettava 2:65 markkaa ja kussakin seuraavassa 2 markkaa.

Tuulaaki. Valtioneuvosto määräsi ³⁾ tammikuun 4 p:nä, että kaupunki vuoden varrella sai tuulaakimaksuna kantaa 2 % tuulaakiverotuksen alaisen tavaran tullimaksusta.

Vapautus kunnallisveroista. Valtioneuvosto päätti ⁴⁾ joulukuun 18 p:nä 1922, että Saksan lähetystön vastedes ehkä omistama kiinteistö on oleva vapaa veroista kaupungille, jos Berliinissä noudatetaan samaa menettelyä Suomen lähetystön kiinteistöön nähden.

Ehdotettu suurten asuntojen verotus. Sittenkun rahatoimenjohtaja J. Helo oli laatinut ehdotuksen laiksi asuntoylellisyysverosta ja asiamies oli antanut siitä lausunnon, päätti ⁵⁾ rahatoimikamari, ettei laadittu ehdotus anna aihetta toimenpiteisiin kamarin puolelta, koska sen ankaria määräyksiä ei täkäläisissä oloissa voinut soveltaa ja ylenmäärin suurten asuntojen verotus sellaisessa laajuudessa, kuin täällä voitiin toimeenpanna, ei johtaisi tarkoitettuun tulokseen. Ja kun sosialilautakunta mainitusta ehdotuksesta antamassaan lausunnossa puolestaan oli ehdottanut kannettavaksi kiinteistöveroä ja sen yhteydessä lievempää veroä lioista asuinhuoneista, oli kamari sitä mieltä, ettei tätäkään verotusmuotoa voitaisi toteuttaa, minkä vuoksi ja kun kysymys kiinteistöveron kantamisesta korotettujen tonttiveromaksujen muodossa, minkä verotusmuodon katsottiin paremmin johtavan toivottuun tulokseen, oli valmisteltavana, ei sosialilautakunnankaan ehdotus antanut aihetta toimenpiteisiin.

Satamamaksujen alennus. Saksalaisen höyrylaivan Rügenin asiamiehet olivat, viitaten joulukuun 3 p:nä 1921 vahvistetun satamatariffin 6 §:n määräyksiin sellaisten laivain satamamaksujen alennuksesta, jotka harjoittivat säännöllistä liikennettä, anoneet takaisin maksettavaksi 30 % mainitun laivan vuoden varrella suorittamista satamamaksuista. Rahatoimikamari havaitsi tosin mainittujen määräysten koskevan vain kotimaisia laivoja, mutta koska Suomen ja Saksan välisen, huhtikuun 21 p:nä 1922 tehdyn ja asetuksella helmikuun 9 p:ltä 1923 ratifioidun taloudellisen sopimuksen 12 §:n säännöksen mukaan saksalaiset laivat oli määrätty kotimaisten veroisiksi laiturien ja satamalaitteiden käyttöön nähden, päätti ⁶⁾ kamari määrätä maksettavaksi puheenalaisen 8,093:15 markan määrän.

Tuloja maaveroista. Sittenkun Uudenmaan läänin maaherra oli pyytänyt maistraatilta selvitystä sen johdosta, että valtion menosääntöön nimikkeen Kaupunkien vapaudet kohdalle oli merkitty 12,016 markkaa, mikä määrä nähtävästi ⁷⁾ oli aiottu maksettavaksi Helsingin kaupungille, päätti rahatoimikamari, jolta maistraatti oli vaatinut lausuntoa asiasta, ilmoittaa, että kaupungin tulosääntöön oli merkitty 4,500 markkaa veroja lahjoitetuista tiloista, mikä erä yksinään saattoi vastata puheenalaista valtion budjetin menoerää,

¹⁾ Rkmrin pöytäk. 21. 12. 2,267 §. — ²⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 17. 7. 2,181 §. — ³⁾ S:n 31. 1. 365 §. — ⁴⁾ S:n 17. 1. 144 §. — ⁵⁾ Rkmrin pöytäk. 6. 2. 235 §. — ⁶⁾ S:n 14. 12. 2,220 §. — ⁷⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 10. 10. 2,873 §; ks. myös Helsingin kaupunkia koskevia asetuksia siv. 10.

mutta oli kaupunki aina kantanut tämän veron välittömästi asianomaisilta vuokraajilta. Kaupungin edellämainitunlaisia etuoikeuksia koskevat asiakirjat olivat säilytettyinä maistraatin arkistossa.

Velkakirjojen kiinnitys. Rahatoimikamari päätti ¹⁾ sellaisten velkakirjain kiinnitykseen nähden, jotka oli annettu säädetyin rakennusvelvollisuuden täyttämisen vakuudeksi, ettei sellaisissa tapauksissa, jolloin asiamies kaupunginjohtajan kanssa neuvoteltuaan katsoi sen sopivaksi, tarvinnut puheenalaisia velkakirjoja kiinnittää, vaan voitiin velkakirjojen ja niissä mainitun rakennusvelvollisuuden vakuutena hyväksyä saman tai suuremman määräisiä haltijalle asetettuja ja tonttiin kiinnitettyjä velkakirjoja, jotka pantattiin kaupungille.

Asiamies oikeutettiin ²⁾ myöntämään myöhemmäksi siirtämisoikeus kiinnityksiin nähden, jotka kaupungille oli annettu erinäisille omankodinrakentajille annettujen kuoetuslainain vakuudeksi, sillä ehdolla, että ensimmäinen kiinnitys oli enintään määrätyn, kussakin tapauksessa ilmoitetun rahamäärän suuruinen.

Sairaalamaksujen veloitus. Sairaalaylihallitusta kehoitettiin ³⁾ vastedes menettelemään siten, että laskuihin sairaalamaksujen veloituksesta voitiin tehdä merkintä siitä, kenen henkilön asiana oli vastata maksun suorituksesta.

Oikeus menoerien hyvittämiseen. Rahatoimikamari päätti ⁴⁾ kassa- ja tili-laitosjohtosäännön 3 §:n nojalla oikeuttaa sairaalaylihallituksen hyvittämään ruuasta olevia menoeriä myydyistä ruuan tähteistä kertyvillä rahamäärillä, kuitenkin sillä ehdolla, että budjettiehdostusten perustelussa ilmoitetaan puheenalaisen tulon arvioitu määrä.

Puhtaanapitolaitoksen kirjanpito. Sittenkun rahatoimikamari oli asettanut ⁵⁾ komitean laatimaan ehdotusta puhtaanapitolaitoksen kirjanpidon uudestaanjärjestämiseksi kokonaisuudessaan ja komitean puheenjohtajaksi valinnut kanslianjohtaja J. W. Andersinin sekä jäseniksi johtaja J. Sjöholm ja kaupunginkamreeri P. J. Björkin, oli komitea antamassaan mietinnössä esittänyt mainitun suuntaisen ehdotuksen, minkä ohessa puhtaanapitohallitus oli tehnyt esityksen erityisen tiliviraston perustamisesta puhtaanapitolaitosta varten. Rahatoimikamari epäsi ⁶⁾ viimeainitun esityksen ja vaati puhtaanapitohallitukselta lausuntoa komitean ehdotuksesta.

Kaupungin laitosten velvollisuus suorittaa korkoa ja kuoetusta niihin sijoitetuille pääomille oli ⁷⁾ tarkemmin vahvistettava määräyksillä, joiden laatiminen annettiin rahatoimenjohtaja J. Helon toimeksi, minkä jälkeen kysymys oli annettava komitean käsiteltäväksi.

Kaupungin kassavarojen sijoitus. Rahatoimikamari päätti ⁸⁾ että kaupungin kassavarat oli sijoitettava pankkeihin, joissa kaupunki nautti luottoa sekä että varojen sijoittamiseen pankkilaitoksiin, joihin kaupunki ei aikaisemmin ollut varoja sijoittanut, oli hankittava kamarilta lupa.

Elintarvelautakunnan tilit. Revisionkonttori oli huomauttanut, ettei kaupungin kirjanpidossa ollut otettu huomioon elintarvelautakunnan rahatoimikamarille luovuttamaa kalustoa, jonka kirjanpitoarvo oli 34,700: 55 markkaa, mistä kalustosta eri virastoille ja laitoksille sittemmin oli annettu kalustoa 19,858: 70 markan arvosta, jotavastoin kalustoa 4,791: 85 markan arvosta oli siirretty tarveainearvostoon; lautakuntaa ei myöskään kaupungin kirjanpidossa ollut hyvitetty kalustosta, jonka se, ennenkuin se lopetti toimintansa, oli myy-

¹⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 2. 5. 1,424 §. — ²⁾ S:n 30. 5. 1,706 §. — ³⁾ Rkmrin pöytäk. 23. 10. 1,797 §. — ⁴⁾ S:n 30. 10./1,833 §; vrt. tätä kert. siv. 93. — ⁵⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 24. 1. 304 §. — ⁶⁾ Rkmrin pöytäk. 4. 12. 2,154 §. — ⁷⁾ S:n 18. 9. 1,426 §. — ⁸⁾ S:n 8. 5. 794 §.

nyt erinäisille kaupungin virastoille ja jonka kirjanpitoarvo oli 6,838:10 markkaa. Siten oli elintarvelautakunnan voitosta 41,538:65 markkaa käytetty kaupunginvaltuuston luvatta ja lautakunnan kirjoihin merkitty voitto oli ilmoitettu todellista pienemmäksi, minkä johdosta revisionikonttori vaati, että tässä suhteessa tehtäisiin korjaus. Rahatoimikamari epäsi¹⁾ vaatimuksen, joka tunnustettiin muodollisesti oikeaksi, koska ei näyttänyt olevan syytä purkaa elintarvelautakunnan tilinpäätöstä.

Lastensuojelulautakunnan saatavien periminen. Köyhäinhuitolautakunta oli katsonut, että lastensuojelulautakunnan, otettuaan hoidettavikseen sellaiset köyhäinhuoidon aikaisemmin huollamat lapset, joita hoidettiin oman kodin ulkopuolella, myöskin olisi otettava suoritettavakseen tästä hoidosta kaupungille ehkä tulevan korvauksen periminen, jota vastoin lastensuojelulautakunnan mielestä mainittu tehtävä edelleen oli köyhäinhuitolautakunnan asiana. Riitakysymys alistettiin rahatoimikamarin harkittavaksi ja ratkaistavaksi ja päätti²⁾ kamari että lastensuojelulautakunnan huollettavikseen ottamien lasten hoitokustannusten korvaus oli köyhäinhuitolautakunnan perittävä, kunnes lastensuojelulautakunnan johtosääntö oli vahvistettu. Saatuaan tiedon päätöksestä pidatti³⁾ köyhäinhuitolautakunta itselleen oikeuden kussakin tapauksessa ratkaista oliko ja minkä määräisenä veloitus tehtävä.

Raitiotiekäyttöä varten annetun sähkövoiman maksu. Rahatoimikamarin asettama komitea⁴⁾ oli kamarille lähettänyt ehdotuksen siksi hinnaksi, mikä Raitiotie- ja omnibusosakeyhtiön olisi suoritettava sähkölaitokselle toimitetusta sähkövoimasta sekä maaliskuun 5 p:nä 1914 sähkölaitoksen ja mainitun yhtiön keskenään tekemän sopimuksen 2 §:n muutokseksi, mitkä ehdotukset kaupungin teknillisten laitosten hallitus ja yhtiö olivat hyväksyneet. Rahatoimikamari hyväksyi⁵⁾ sopimuksen muutosehdotuksen olemaan voimassa viisi vuotta, tammikuun 1 p:stä 1923 lukien, seuraavana:

2 §. Raitiotiekäyttöä varten tarvittavasta sähkövoimasta suorittaa yhtiö

a) enintään 3 miljoonan kilowattitunnin vuosikulutuksesta sellaisen hinnan kilowattitunnilta, joka on sähkölaitoksen oma kustannus kilowattitunnilta raitiotien käyttöä varten tuotetusta voimasta lisätynä 10 %:lla.

b) vuoden varrella 3 miljoonaa ylittävästä ja enintään 5 miljoonaa kilowattituntiin nousevasta kulutetusta määrästä sellaisen hinnan, joka 3 %:lla alittaa a) kohdassa mainitun hinnan.

c) vuoden varrella 5 miljoonaa kilowattituntia ylittävän määrän kulutuksesta sellaisen hinnan, joka alittaa 4 %:lla a) kohdassa mainitun hinnan.

Sähkölaitoksen valmistuskustannus kilowattitunnilta sähkövoiman tuottamisesta raitiotiekäyttöä varten lasketaan siten, että erinäisistä laitoksen vuosikertomuksessa mainituista voitto- ja tappiutilin eristä otetaan määrätyt prosentit, nimittäin

hallintokustannuksista	10 %
käyttö- ⁶⁾	» 100 %
jakelu-	» 5 %
sekalaisista menoista	60 %

kuoletuksesta ja koroista 50 %, minkä jälkeen siten saatujen määrien summa

¹⁾ Rkmin pöytäk. 10. 9. 1,415 §. — ²⁾ S:n 20. 3. 566 §. — ³⁾ Rkmin jstn pöytäk. 11. 4. 1,152 §. — ⁴⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 285. — ⁵⁾ Rkmin pöytäk. 9. 1. 40 §. — ⁶⁾ Mukaanlukien vesivoimalla tuotetun voiman kustannukset.

jaetaan pääasemalta annettujen tehokkaitten kilowattituntien määrällä ja osamäärä lisätään 10 %:lla, joka vastaa muuntamistappiota.

Maksu suoritetaan kuukausittain.

Korvaus veronkannosta. Uudenmaan läänin maaherra ilmoitti¹⁾ valtiovarainministeriön lokakuun 2 p:nä myöntäneen kaupungille enintään 120,000 markan määrän 1921 vuoden tulo- ja varallisuusveron kannon kustannusten suorittamiseksi.

Kaupungin osuus poliisilaitoksen kustannuksista vuonna 1922, 4,643,731: 70 markkaa, oli²⁾ valtiolle suoritettava.

Kavallettuja varoja. Sittenkun oli havaittu Mosabackan postitoimistonhoitajan V. Mandelinin tehneen itsensä syypääksi postitse toimitettaviksi annettujen varain anastukseen, päätti³⁾ rahatoimikamari maaherralle ilmoittaa, ettei kahta Malmin kruununnimismiehen konttorista toimitettua postilähetystä ulosottovaroineen, kaikkiaan 22,183: 05 markkaa, tilityksineen ja palautuvine verolippuineen ollut saapunut kaupungille.

Voimäärän hinta koskeva riita. Sittenkun Helsingin kaupungin voikonttori Voinvientiosuuskunta Valiolta huhtikuun lopulla 1919 oli tilannut erään voimäärän, oli osuuskunta vaatinut maksua 175 drittelistä voita 56,683: 25 markkaa korkoineen. Kaupunki oli osuuskunnalle suorittanut 18: 50 markkaa kilolta, eli tilauksen aikaisen korkeimman hinnan, mutta oli kieltäytynyt suorittamasta mitä osuuskunta sen lisäksi oli vaatinut. Sittenkun riita-asia oli saatettu raastuvanoikeuden käsiteltäväksi, oli oikeus syyskuun 2 p:nä 1922 antamallaan päätöksellä, siihen nähden että tilaus oli toimitettu vasta sittenkun voin kauppa oli tullut vapaaksi ja kun sopimusta hinnasta ei ollut tehty, velvoittanut kaupungin maksamaan vaaditun rahamäärän 5 %:n koroin haastepäivästä, helmikuun 5 p:stä 1922. Kaupunki alisti sittemmin asian hovioikeuden uudelleen harkittavaksi, mutta havaitsi⁴⁾ hovioikeus heinäkuun 13 p:nä antamassaan päätöksessä, ettei kaupunki ollut esittänyt riittäviä syitä raastuvanoikeuden päätöksen muuttamiseksi, minkä ohessa kaupunki velvoitettiin korvaamaan osuuskunnan kulut 175 markalla.

Suomalainen ooppera. Suomalaisen ooppera osakeyhtiön anomuksesta myönsi⁵⁾ rahatoimikamari yhtiölle lykkäystä syksyyn huhti- ja toukokuulta olevien, 67,500 markan suuruisen orkesterimaksujen suorittamiseen nähden. Kirjelmässä syyskuun 27 p:ltä ilmoitti kaupunginorkesterin kanslia kuitenkin, ettei puheenalaisia maksuja eikä sen lisäksi kesäkuulta olevaa maksua, 90,000 markkaa, vieläkään ollut suoritettu, minkävuoksi kamari päätti⁶⁾ että mainittu rahamäärä oli ulosottotoimin perittävä.

Sittemmin ilmoitti kaupunginjohtaja, että ooppera oli velkaa kaupungille n. 200,000 markkaa, minkävuoksi oli noussut kysymys oliko kaupunginorkesterin jatkettava toimintaansa oopperassa. Rahatoimikamari ei havainnut⁷⁾ syytä olevan mainitun toiminnan lopettamiseen, mutta oli kaikki eräntyneet maksut ulosottotoimin perittävä, minkä ohessa oopperan johtokuntaa oli kehoitettava antamaan sitoumus, että kaupunki ensi sijassa saisi saatavansa vuonna 1924 maksettavasta oopperan valtioavusta; ellei tuollaista sitoumusta annettaisi, otettaisiin asia uudesti harkittavaksi.

Oikeus teurastamorakennusta varten aiottujen rakennusaineiden käyttämiseen. Rakennuskonttori oikeutettiin⁸⁾ tarpeen mukaan ostamaan sellaisia

¹⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 21. 11. 3,231 §. — ²⁾ Rkmrin pöytäk. 1. 6. 994 §. — ³⁾ S:n 10. 4. 662 §. — ⁴⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 10. 10. 2,833 §. — ⁵⁾ S:n 6. 6. 1,803 §. — ⁶⁾ S:n 3. 10. 2,822 §. — ⁷⁾ Rkmrin pöytäk. 20. 11. 2,093 §. — ⁸⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 30. 5. 1,720 § ja 17. 10. 2,981 §.

teurastamotontille sijoitettuja rakennustarpeita, jotka muutoin turmeltuisivat sekä kaupungin rakennusyriytyksiä varten käyttämään mainitulle tontille ladottuja tiiliä, jolloin tiilien hintaa ei saanut laskea vähemmäksi kuin 25—30 % alle käypien markkinahintain.

Sähkötarpeiden käyttö. Lastensuojelulautakunta oikeutettiin¹⁾ luovuttamaan erinäiset Ryttylän kasvatustilaksella olevat tarpeet sähkölaitokselle 5,925 markan hinnasta.

Sovinto metsänkaato-oikeutta koskevassa riidassa. Sittenkun halkokonttori tilanomistaja O. Widerholmilta oli ostanut oikeuden halonhakkuuseen tämän omistamalla tilalla, mutta ei määräaikana ollut käyttänyt hyväkseen mainittua oikeutta, sekä tilanomistaja Widerholm sittemmin oli myynyt mainitun tilan, oli Widerholm oikeuden kautta vaatinut kaupungin velvoittamista hänelle maksamaan sovittu hinta, ja oli kaupunki velvoitettu Widerholmille suorittamaan 26,712:75 markkaa 6 %:n koroin joulukuun 5 p:stä 1919. Kaupunki oli vedonnut ylioikeuteen, mutta päätti²⁾ rahatoimikamari sittemmin tehdä Widerholmin kanssa sellaisen sovinnon, että hän kerta kaikkiaan sai 20,000 markkaa.

Korvaus toimittamatta jätetystä hankinnasta. Halkotoimikunta ilmoitti, ettei herra K. Ulstin kanssa tehtyä hankintasopimusta, joka sittemmin oli siirretty everstiluutnantti R. Antonille, jolloin halkokonttorin silloinen johtaja B. Sandström oli vapauttanut ensinmainitun hänen sopimustenmukaisista velvollisuuksistaan, ollut täytetty, ja että kaupungin täten kärsimä vahinko voitiin, saamatta jäänyt voitto mukaan luettuna, arvioida 268,433:18 markaksi, sekä tiedusteli, oliko korvauskanne oikeudessa tehtävä everstiluutnantti Antonia ja johtaja Sandströmiä vastaan. Vaaditussa lausunnossa huomautti asiamies, että ellei voitu todistaa Sandströmin vapauttaessaan Ulstin sopimuksessa mainituista velvollisuuksista tienneen Antonin olevan varattoman tai Sandströmin mainitulla toimenpiteellä koettaneen hankkia itselleen etua, näytti epätodennäköiseltä, että mainittu menettely voitaisiin lukea hänelle virkavirheeksi. Jos Antoni kuitenkin velvoitettaisiin suorittamaan kaupungille korvaus toimittamatta jätetystä hankinnasta ja hänet ulosmittaessa havaittaisiin varattomaksi, näytti Sandström voitavan tuomita edesvastuuseen ymmärtämättömyydestä ja kevytmielisyydestä virantoimituksessa, sekä velvoittaa maksamaan korvaus, koska hän ei ollut Antonilta vaatinut takuuta tai muuta hankinnan täyttämisen vakuutta. Tätä varten vaadittiin kuitenkin, että Antoni virallisesti julistettiin velvolliseksi maksamaan korvauksen ja tämän jälkeen todettiin varattomaksi ja oikeudenkäynnin alkaminen tuossa tarkoituksessa kävisi kalliiksi, kun sitä oli käytävä ulkomailla (Ruotsissa). Sitäpaitsi oli huomattava, ettei kaupungin tappio ollut puhdasta tappiota, vaan koski se ainoastaan saamatta jäänyttä voittoa ja että Antoni voisi tehdä vastavaatimuksen tai vaatia kuittausta. Rahatoimikamari päätti³⁾ lausua, ettei, oikeudenkäynnistä kaupungille aiheutuviin suuriin kustannuksiin nähden, ja kun oli epävarmaa, voitaisiinko ehkä tuomittu korvaus saada, näyttänyt olevan syytä alkaa oikeudenkäyntiä.

Sovintolautakunnan asettaminen. Jyväskylän—Päijänteen laiva osakeyhtiö niminen laivanvarustamoyhtiö ehdotti että lokakuun 1 p:nä 1921 eräälle yhtiön laivalle koitunutta merivahinkoa koskeva riita alistettaisiin tätä varten asetetun sovintolautakunnan ratkaistavaksi ja myöntyi⁴⁾ rahatoimika-

¹⁾ Rkmin pöytäk. 9. 5. 1,502 §. — ²⁾ S:n 18. 9. 1,445 §. — ³⁾ S:n 16. 3. 526 §. — ⁴⁾ S:n 27. 12. 2,283 §.

mari tähän sekä siihen että sovintolautakunta sai kokoontua Jyväskylän kaupungissa; kaupungin edustajaksi sovintolautakuntaan valittiin samalla varatuomari A. Lund mainitusta kaupungista.

Tapaturmavakuutusia. Rahatoimikamari päätti¹⁾ entisin ehdoin vuodeksi tammikuun 1 p:stä 1924 lukien pitentää Keskinäisen vakuutusyhtiön Sammon kanssa tehdyn sopimuksen kaupungin työntekijäin tapaturmavakuutuksesta.

Sittenkun maatalouskonttori oli sanonut irti Suomen maanviljelijäin keskinäisen tapaturmavakuutusyhtiön kanssa tehdyn vakuutus sopimuksen tammikuun 1 p:n 1926, päätti²⁾ rahatoimikamari Keskinäiseltä vakuutusyhtiöltä Sammolta anoa, että maatalouskonttorin työntekijät sisällytettäisiin yhtiön kanssa tehtyyn vakuutus sopimukseen.

Valtioapuja. Vastauksena rahatoimikamarin anomukseen saada valtioapua kaupungin työnvälitystoimiston vuonna 1922 tekemästä 1732 välityksestä muihin kuntiin, lukien 20 markkaa henkeä kohti, ilmoitti sosialiministeriö kirjelmässä huhtikuun 5 p:ltä, että mainittu avustus valtioneuvoston maaliskuun 8 p:nä 1923 tekemän päätöksen mukaan oli ainoastaan 5 markkaa puheenalaista välitystä kohti, minkätähden kaupungille määrättiin maksettavaksi 8,660 markkaa valtioapuna vuodelta 1922.

Kirjelmässä rahatoimikamarille huomautti työnvälitystoimiston johtokunta, että ne määrät, joilla valtio avusti kaupungin työnvälityksestä johtuneiden kustannusten suorittamista, olivat niin vähäiset, etteivät ne merkinneet mitään mainitun toiminta haaran budjetissa, jonka menot nyttemmin olivat melkoiset. Avustuksen muodostivat maksuttomat lomakkeet, korvaus puhelinkeskusteluista muille paikkakunnille sekä sähkösanomat, vapaakirjeoikeus, sekä korvaus piirityönvälityksestä 5 markkaa työnhakijaa kohti, jolle työtä oli välitetty toisella paikkakunnalla. Valtioneuvoston heinäkuun 9 p:nä 1919 tekemässä päätöksessä työnvälityksen valvomisesta y. m. lausuttiin tosin se periaate, että niin suuri osa edellisen kalenterivuoden hallitus- ja hallintokustannuksista — — — kuin toisille paikkakunnille tehtyjen välitysten luku oli ollut laitoksen kaikkien välitysten puoleen määrään nähden korvattaisiin yleisistä varoista, mutta kun tämä rahamäärä, kuten edellä mainittiin, oli rajoitettu 5 markkaan välityksestä muulle paikkakunnalle, ei tällä periaatteella käytännössä ollut mitään merkitystä. Tehtyään laajanlaisesti selkoa siitä, miten työnvälityskustannukset oli jaettu valtion ja kunnan kesken muissa maissa anoi johtokunta, että rahatoimikamari valtioneuvostolle tekisi ehdotuksen, että kunta, joka järjestää työnvälitystä, tästä saisi vuotuista apurahaa valtion varoista, mikä, lukuunottamatta maksuttomia lomakkeita ja vapaakirjeoikeutta, olisi vähintään kolmasosa edellisen kalenterivuoden työnvälityskustannuksista; sekä että kunta, joka järjestää työnvälitystä, 1923 vuoden alusta ja kunnes yllämainittu kysymys oli järjestetty, saisi valtioapua niin suuren osan edellisen kalenterivuoden kustannuksista kuin muille paikkakunnille suoritettujen välitysten luku oli ollut laitoksen kaikkien välitysten puoleen määrään nähden, ei kuitenkaan suurempaa määrää kuin 50 % kaikista kustannuksista. Rahatoimikamari myöntyi³⁾ esitykseen.

Kirjelmässään kouluhallitukselle ilmoitti⁴⁾ rahatoimikamari, että kasvatustalosten menot vuonna 1922 olivat kaikkiaan 2,429,535: 72 markkaa, mistä määrästä 1,464,301: 63 markkaa oli kansakoulukustannuksia ja 965,234: 09

¹⁾ Rkmin pöytäk. 25. 9. 1,455 §. — ²⁾ Rkmin jstn pöytäk. 29. 11. 3,396 §. — ³⁾ Rkmin pöytäk. 21. 12. 2,266 §. — ⁴⁾ Rkmin jstn pöytäk. 21. 2. 613 §.

markkaa lastensuojelutoiminnan aiheuttamia kustannuksia. Kouluhallitus oli kuitenkin sitä mieltä, ettei kansakoulukustannuksiin, joista kaupunki oli oikeutettu saamaan valtioapua, saanut laskea lastensuojelulautakunnan menoja lämmöstä, valosta ja huoneiston vuokrasta, eikä myöskään kasvatuslaitosten käsityönopetuksen välineiden kustannuksia, kaikkiaan 29,073: 03 markkaa. Tämän kantansa mukaisesti määräsi¹⁾ kouluhallitus maksettavaksi valtioapua kasvatuslaitoksille vuodelta 1922 358,807 markkaa, eli 25 % yllämainitulla tavalla vähennetyistä laitosten kansakoulujen kustannuksista.

Lasketun ja sittemmin nostetun valtioavun välinen ero, 248,576: 93 markkaa poistettiin²⁾ lastensuojelulautakunnan tileistä ja suoritettiin²⁾ tililtä Lyhennykset ja peruutukset.

Kunnallisille ja yksityisille kasvatuslaitoksille joulukuun 19 p:nä 1922 annetun lain perusteella myönnettävistä valtioavuista anoi³⁾ kamari sittemmin, että kaupungille kasvatuslaitoksista vuodelta 1923 myönnettäisiin 60 % mainitun vuoden budjetissa lasketuista puheenalaisten laitosten menoista, eli 2,251,918: 50 markkaa, minkä lisäksi tulisi valtion osuus, 90,000 markkaa, opettajakunnan palkkamennoista, eli kaikkiaan 2,341,918: 50 markkaa.

Sittenkun rahatoimikamari oli lähettänyt kouluhallitukselle selvityksen kansakoulujen todellisista menoista vuonna 1922, johon sisältyi suomenkielisten kansakoulujen menoja 11,050,674: 62 markkaa, ruotsinkielisten kansakoulujen menoja 4,509,010: 10 markkaa sekä 70,725 markkaa oppilaitten hampaitten hoidosta, mutta kouluhallitus kuitenkin oli ollut sitä mieltä, että valtioapuun oikeuttavat menoerät kaikkiaan nousivat vain 14,967,014: 23 markkaan, oli hallitus kaupungille maksattanut⁴⁾ 25 % viimeainitusta määrästä eli 3,742,000 markkaa. Sama määrä määrättiin maksettavaksi⁵⁾ kansakoulujen valtioapuna myöskin vuodelta 1923.

Valtioapuna ruotsinkielisten kansakoulujen lomasiirtoloita varten vuonna 1922 myönnettiin⁶⁾ kaupungille 40,000 markkaa. Samaan tarkoitukseen saatiin⁷⁾ vuodelta 1923 47,500 markkaa. Kaupungin kustannukset suomenkielisten kansakoulujen lomasiirtoloista korvasi valtio 97,800 markalla vuodelta 1922 ja 115,664 markalla vuodelta 1923.

Kauppa- ja teollisuushallitus ilmoitti⁸⁾ että kaupungille valtioapuna valmistavaa poikain ammattikoulua varten vuodelta 1921 ja 1922 oli myönnetty kaikkiaan 55,287: 21 markan lisäys sekä tyttöjen ammattikoulua varten samoilta vuosilta 119,343: 92 markan lisäys.

Kirjelmässä kouluhallitukselle huomautti rahatoimikamari että valtioavun työvään opistoa varten oikeastaan tulisi olla 133,072: 02 markkaa vuodelta 1921, sekä 160,568: 53 markkaa kultakin vuosista 1922 ja 1923, mutta että kaupunki vuodelta 1921 oli nostanut vain 80,000 markkaa ja vuodelta 1922 133,000 markkaa, minkävuoksi kamari anoi, että kouluhallitus määräisi maksettavaksi jäljellä olevat osat 53,072: 02 markkaa, 27,568: 53 markkaa ja 160,568: 53 markkaa. Vastauksena tähän ilmoitti⁹⁾ mainittu hallitus, ettei mitään lisäystä kahdelta ensinmainitulta vuodelta myönnettäisi sekä että valtioapuna 1923 vuoden alkupuoliskolta määrättäisiin maksettavaksi 80,200 markkaa, jota vastoin valtioapu 1923 vuoden jälkipuoliskolta maksettaisiin valtioneuvostossa laadittavina olevien perusteiden mukaan.

Valtioapuna kansanlastentarhoja varten vuodelta 1922 kantoi¹⁰⁾ kaupunki

¹⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 28. 3. 1,015 § ja 25. 4. 1,239 §. — ²⁾ Rkmrin pöytäk. 8. 5. 786 §. — ³⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 25. 4. 1,306 §. — ⁴⁾ S:n 25. 4. 1,238 §. — ⁵⁾ S:n 16. 5. 1,556 § ja 19. 12. 3,613 §. — ⁶⁾ S:n 14. 2. 486 §. — ⁷⁾ S:n 8. 11. 3,134 §. — ⁸⁾ S:n 7. 2. 436 ja 437 §. — ⁹⁾ S:n 9. 5. 1,487 §. — ¹⁰⁾ S:n 24. 1. 277 § ja 28. 2. 699 §.

$\frac{1}{3}$ näiden laitosten todellisista kustannuksista eli 1,188,000 markkaa, mistä määrästä 100,000 markkaa oli maksettu jo vuonna 1922.

Yleishyödyllinen rakennustoiminta. Sosialiministeriö ilmoitti ¹⁾, että kaupungille Vallilan kortteliin n:o 585 suunniteltua 3 työväenasuinrakennusta varten oli myönnetty enintään 388,800 markan avustus — sekä enintään 259,200 markan kuoletuslaina pyydettyjen ²⁾ 390,000 markan ja 260,000 markan sijasta.

Rahatoimikamari päätti ³⁾ sosialiministeriöltä anoa, että ministeriö alustavasti ja seuraavassa järjestyksessä myöntäisi avustus- ja kuoletuslainoja valtion varoista kaupungille alempana mainituista rakennusryityksiä varten sekä alempana luetelluille rakennusosakeyhtiöille ja -osuuskunnille: Helsingin kaupungille Vallilan kortteliin n:o 585 suunniteltuja työväenasuntoja varten 518,400 markan avustus- ja 259,200 markan kuoletuslainan; Helsingin kaupungille keuhkotautisten henkilöiden asuinrakennusta varten 198,000 markan avustus- ja 132,000 markan kuoletuslainan; Asunto-osakeyhtiö Runebergkatu 25:lle 748,000 markan kuoletuslainan; Asunto-osakeyhtiö Töölönkatu 14:lle 370,000 markan kuoletuslainan; Bostadsaktiebolaget Floravägen 4 asunto-osakeyhtiölle 316,800 markan kuoletuslainan; Bostadsaktiebolaget Floravägen 6—8 asunto-osakeyhtiölle 475,200 markan kuoletuslainan; Asunto-osakeyhtiö Tyynelle 65,000 markan kuoletuslainan; Osakeyhtiö Kaiulle Käpylässä 32,400 markan kuoletuslainan; Asunto-osuuskunta Käpylle r. l. 97,200 markan avustus- ja 64,800 markan kuoletuslainan; Asunto-osuuskunta Haavalle r. l. 594,000 markan avustus- ja 396,000 markan kuoletuslainan; Aktiebolaget Tjänstemannabostäder Sampsavägen 40—44 osakeyhtiö virkamiesasuntoja nimiselle yhtiölle 844,800 markan avustus- ja 563,200 markan kuoletuslainan; Helsingin vuokralaisyhdistyksen asunto-osuuskunta Käpylälle r. l. 518,400 markan avustus- ja 345,600 markan kuoletuslainan; Asunto-osuuskunta Voitolle r. l. 594,000 markan avustus- ja 396,000 markan kuoletuslainan; Asunto-osuuskunta Viides linja n:o 5:lle 330,000 markan kuoletuslainan; Oma-asunto-osakeyhtiölle 259,200 markan avustus- ja 172,800 markan kuoletuslainan; Opettajain asunto-osakeyhtiölle 495,000 markan avustus- ja 330,000 markan kuoletuslainan; sekä asunto-osakeyhtiö Stenbäckkatu 16—26:lle 396,000 markan avustus- ja 264,000 markan kuoletuslainan.

Socialiministeriön periaatteessa myönnyttyä ⁴⁾ erinäisiin edellämäinnittuihin anomuksiin ja kaupunginvaltuuston tämän jälkeen tehtyä ⁵⁾ anomuksen näiden lainojen myöntämisestä ilmoitti mainittu ministeriö, että kaupunki seuraavien yhtiöiden ja osuuskuntien tarpeisiin saisi lainoja enintään alempana mainitut määrät ja valtioneuvoston helmikuun 9 p:nä 1923 tekemässä päätöksessä vahvistetuin ehdoin;

Osakeyhtiö Kaikua varten Käpylässä 32,400 markan kuoletuslainan ⁶⁾;

Asunto-osuuskunta Käpyä r. l. varten 97,200 markan avustus- ja 64,800 markan kuoletuslainan ⁷⁾;

Bostadsaktiebolaget Floravägen 6—8 asunto-osakeyhtiölle 466,400 markan kuoletuslainan ⁸⁾;

Helsingin vuokralaisyhdistyksen asunto-osuuskunta Käpylää varten r. l. 518,400 markan avustus- ja 345,600 markan kuoletuslainan ⁹⁾;

Bostadsaktiebolaget Floravägen 4 asunto-osakeyhtiölle 316,800 markan

¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 7. 3. 805 §. — ²⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 20. — ³⁾ Rkmin pöytäk. 20. 3. 560 §. — ⁴⁾ Rkmin jstn pöytäk. 18. 4. 1,199 §. — ⁵⁾ Ks. tätä kert. siv. 112. — ⁶⁾ Rkmin jstn pöytäk. 17. 7. 2,119 §. — ⁷⁾ S:n 17. 7. 2,120 §. — ⁸⁾ S:n 17. 7. 2,121 §. — ⁹⁾ S:n 17. 7. 2,122 §.

kuoetuslainan, sillä ehdolla ettei yhtiön suunnittelemaan asuinrakennukseen sijoitettu viemärijohtoja huoneiden välisiin sisäseiniin ¹⁾);

Asunto-osakeyhtiö Tyynelle 55,000 markan kuoetuslainan, sillä ehdolla että kuhunkin yhtiön suunnitteleman asuinrakennuksen huoneistoon teetettiin vesiklosetti ²⁾);

Oma asunto-osakeyhtiölle 259,200 markan avustus- ja 172,800 markan kuoetuslainan ³⁾).

Sitäpaitsi myönnettiin kaupungille Vallilan kortteliin n:o 585 suunniteltuja työväenasuntoja varten 518,400 markan avustuslaina ⁴⁾; sekä keuhkautisten henkilöiden asuinrakennusta varten 198,000 markan avustuslaina ⁵⁾.

Sittenkun sosialihallitus alustavasti ja periaatteellisesti oli myöntänyt ⁶⁾ kaupungille Asuntopula osakeyhtiön tarpeisiin 192,000 markan avustus- ja 128,000 markan kuoetuslainan, mutta nämä varat oli laskettu ainoastaan 10 asuinrakennuksen teettämistä varten, jotavastoin tarvittiin 40 asuinrakennusta huoneiston luovuttamista varten kaikille mainitun yhtiön osakkaille, anoi yhtiö että rahatoimikamari hankkisi lainoja valtion ja kaupungin varoista kaikkien suunniteltujen asuinrakennusten teettämiseen. Esitys evättiin ⁷⁾ kuitenkin, koska budjettiin oli merkitty verraten pieni määräraha yleishyödyllisen rakennustoiminnan avustamiseksi ja kamari oli sitä mieltä, että niitä yrityksiä, jotka aikaisemmin olivat saaneet lainoja, etusijassa olisi avustettava. Samalla kehoitettiin kamarin edustajia ⁸⁾ yhtiön hallituksessa valvomaan, etteivät yhtiön osakkaat joutuisi rahallisesti kärsimään.

Kiinnityksen myöhemmäksi siirtäminen. Rahatoimikamari salli ⁹⁾, että sen 100,000 markan lainan, jonka asunto-osuuskunta Käpy r. l. saisi Henkivakuutusyhtiö Suomelta, saisi kiinnittää asuntoyhtiön Käpylän kortteliin n:o 822 olevaan vuokraoikeuteen etuoikeudella ennen kaikkia kaupungin lainoja sekä että kaupungin myöntämän kuoetuslainan sai kiinnittää etuoikeudella ennen kaupungin avustuslainaa.

Vahvistettuja vuokria. Rahatoimikamari vahvisti asunto-osuuskunta Poiston r. l. Pääjängentien¹⁰⁾ tonteilla n:oilla 25—27 olevien rakennusten, asunto-osuuskunta Haavan r. l. Tapiolantien tontilla n:o 28 Käpylässä ¹¹⁾ olevan rakennuksen, Osakeyhtiö Helsingin kansanasuntojen Käpylän korttelissa n:o 824¹²⁾ olevain rakennusten, Helsingin vuokralaisyhdistyksen asunto-osuuskunta Vallilan r. l. Vallilan korttelissa n:o 533 ¹³⁾ olevien rakennusten, Aktiebolaget Tjänstemannabostäder-Virkamiesasuntoja osakeyhtiön Sampsan tien tonteilla n:oilla 46—48 Käpylässä ¹⁴⁾ olevain rakennusten sekä Aktiebolaget Åshaka yhtiön Inarintien ¹⁵⁾ tontilla n:o 23 olevan rakennuksen asuinhuoneistojen vuokrat.

Palkkakysymyksiä. Rahatoimikonttori ilmoitti ¹⁶⁾, että maksettaessa kaupungin viranpitäjille tulevia palkkoja, jotka heinäkuun 1 p:n jälkeen suoritettiin III palkka-asteikon mukaan IV asteikon asemesta, jota oli sovellettu vuoden alkupuoliskolla, oli otettu huomioon: 1) että henkilöille, jotka palkattiin yhteismäärärahasta ja joita ei ollut luettu mihinkään palkkaluokkaan ja joiden siis voitiin katsoa kantavan palkkaa sopimuksen mukaan, oli maksettu entinen palkka; 2) että viranpitäjien suhteen, jotka IV palkka-asteikkoa sovel-

¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 17. 7. 2,123 §. — ²⁾ S:n 17. 7. 2,124 §. — ³⁾ S:n 17. 7. 2,124 §. — ⁴⁾ S:n 17. 7. 2,166 4 §; vrt. 1922 vuod. kert. siv. 21. — ⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 31. 12. 3,676 §. — ⁶⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 250. — ⁷⁾ Rkmin pöytäk. 9. 2. 270 §. — ⁸⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 286. — ⁹⁾ Rkmin pöytäk. 7. 12. 2,197 §. — ¹⁰⁾ Rkmin jstn pöytäk. 17. 1. 235 §. — ¹¹⁾ S:n 14. 2. 536 §. — ¹²⁾ S:n 21. 2. 646 §. — ¹³⁾ S:n 16. 5. 1,581 §. — ¹⁴⁾ S:n 3. 7. 2,053 §. — ¹⁵⁾ S:n 19. 12. 3,624 §. — ¹⁶⁾ Rkmin pöytäk. 4. 9. 1,371 §.

lettaessa kantoivat suurempaa palkkaa kuin luokituksensa mukaan olisivat olleet oikeutettuja, palkkausohjesäännön 3 §:n nojalla oli laskettu palkanvähennystä $8 \frac{1}{3}$ % kannetusta palkasta; kun viranpitäjä tuollaisessa tapauksessa oli ollut oikeutettu ikäkorotukseen, oli IV palkka-asteikon mukainen ikäkorotus vähennetty, siten saatu pohjapalkka vähennetty $8 \frac{1}{3}$ %:lla ja siten saatuun määrään lisätty III palkka-asteikon mukainen ikäkorotus; sekä 3) että viranpitäjät, joiden siihen saakka kantama palkka uuden palkkajärjestelmän voimaan tultua ylitti heille III palkka-asteikon mukaan tulevan palkan, mutta oli yhtä suuri tai pienempi, kun IV asteikkoa sovellettiin, olivat, niinkauan kuin ensinmainittu asteikko aluksi oli voimassa, mainitun säännöksen perusteella saaneet entisen palkkansa, siirryttäessä IV asteikkoon taas tätä asteikkoa ja heidän luokkaansa varten vahvistetun määrän sekä, kun sittemmin III asteikko uudelleen tuli sovellettavaksi, heille tämän järjestelmän mukaan tulevan palkan, siitä riippumatta, että he täten joutuivat saamaan pienemmän palkan kuin ennen palkkajärjestelmän uudestijärjestelyä. Ilmoitus ei aiheuttanut ¹⁾ mitään toimenpiteitä.

Rahatoimikamari päätti ²⁾ maksattaa kesäkuun palkat ennen juhannusta ja joulukuun palkat ennen joulua. Ensinmainitun päätöksen johdosta tiedusteli revisionikonttori, millä perusteella kamari vastoin voimassa olevan palkkausohjesäännön 10 §:n säännöstä oli ryhtynyt mainittuun toimenpiteeseen, joka oli aiheuttanut kaupungille korkotappiota, rahatoimikamari huomautti ³⁾ samanlaista menettelyä aikaisemmin noudatetun ja että kamari tuollaisissa tapauksissa oli katsonut voivansa myöntää poikkeuksia yleisestä säännöstä.

Rahatoimikonttori oikeutettiin ⁴⁾ suorittamaan kuukauden lopussa maksettaviksi erääntyneet palkat kaupungin viranpitäjille kuukauden kolmena viimeisenä arkipäivänä.

Rahatoimikamari katsoi ⁵⁾ ettei työlaitoksen kaitsija 1922 vuoden palkanjärjestelyn jälkeen ollut oikeutettu kantamaan hänelle aikaisemmin tullutta henkilökohtaista palkanlisäystä.

Satamakapteeni A. Lindforsin anottua että hänelle maksettaisiin sama kannantaprosentti, joka aikaisemmin oli tullut satamakapteeninviran haltijalle, huomautti satamahallitus, että satamakapteenille, joka oli luettu 14 palkkaluokkaan, jota vastoin hänelle aikaisemmin kuulunut kannantaprovisio oli poistunut, täten oli myönnetty entistä pienempi palkka, minkävuoksi hän, voimassa olevan palkkausohjesäännön III §:n säännöksen nojalla oli oikeutettu toistaiseksi kantamaan palkkaa entisen määrän. Vuonna 1922 oli hän kantanut aikaisemman palkkansa 21,300 markkaa ja olisi hänen lisäksi saatava kannantaprovisio 40,967: 22 markkaa, minkä ohessa hänelle tammikuun 1 p:stä 1923 olisi taattava 62,267: 22 markan vuosipalkka niinkauan kuin hänen palkkaansa ei uuden järjestelmän mukaan noussut tähän määrään. Koska satamakapteeni Lindfors kuitenkin oli valittu virkaansa edellyttäen, että hän alistui mahdollisiin muutoksiin palkan suhteen ja kun satamakapteeni 1922 vuoden palkanjärjestelyn jälkeen ei saanut kantaa kannantaprovisiota, epäsi ⁶⁾ rahatoimikamari hänen anomuksensa mikäli se koski heinäkuun 1 p:n 1922 jälkeistä aikaa.

Niinkään oli satamakonttorin kirjanpitäjä A. Sundman anonut hänelle

¹⁾ Rkmin pöytäk. 4. 9. 1,371. — ²⁾ S:n 12. 6. 1,111 § ja 18. 12. 2,237 §. — ³⁾ S:n 26. 6. 1,145 §. — ⁴⁾ Rkmin jstn pöytäk. 7. 3. 811 §. — ⁵⁾ S:n 10. 1. 97 §. — ⁶⁾ Rkmin pöytäk. 27. 3. 600 §.

maksettavaksi kannantaprovisiota vuodelta 1922 9,241:80 markkaa, mutta epäsi¹⁾ rahatoimikamari hänenkin anomuksensa samoilla perusteilla.

Perheenelatusapuja. Rahatoimikamari päätti²⁾ että myöskin yhteismäärärahasta palkatut viranpitäjät saisivat perheenelatusapua 60 markkaa kuukaudessa, vuoden alusta lukien.

Luontoisetuja. Rahatoimikamari päätti³⁾, että kaupungin viranpitäjän heidän nauttimainsa luontoisetujen johdosta käteispalkasta tehtävien vähennyksien määrä oli oleva sama kuin ennen, ja myöskin samoin määrin merkittävä 1924 vuoden budjettiehdotukseen.

Avustava kaupungin puutarhuri O. Mannström oli ilmoittanut haluavansa luopua hänelle tulevasta kaupungin puutarhassa olevasta asunnosta, joka annettaisiin kaupungin puutarhuri S. Olssonille⁴⁾, ja myöntyi⁵⁾ rahatoimikamari tähän, koska hänen työhönsä pääasiallisesti kuului kaupungin puistojen istutusten valvominen. Kun hän oli vuokrannut kaupungissa itselleen huoneiston 350 markasta kuukaudessa ja hänen kaupungin puutarhassa olevan asuntonsa vuokra oli arvioitu 106 markaksi kuukaudessa oli⁶⁾ hänelle korvauksena menetetyistä maksuttomasta asunnosta maksettava 244 markkaa kuukaudessa, toukokuun 1 p:stä lukien, mikä määrä oli suoritettava rahatoimikamarin käyttövaroista.

Edelleen käsitteli⁷⁾ kamari joukon erinäisten viranpitäjien käteispalkasta tehtävien vähennyksien järjestelyä koskevia asioita. Koska kolera-parakeissa asuneet viranpitäjät oli sanottu irti, mutta mainituissa parakeissa oli kaupungin omistamaa kalustoa, jota ei voinut jättää ilman hoitoa, oli ensimmäinen kaupunginlääkäri kehoittanut desinfiointisija E. Bymania asettumaan parakeihin asumiseen, missä hänellä oli käytettävänään huone maksuttomine puineen ja valoineen. Koska vartijan palkkaaminen kävisi kaupungille kalliimmaksi, oikeutettiin⁸⁾ Byman toistaiseksi käteispalkan vähennyksittä asumaan mainitussa huoneessa ja nauttimaan mainittuja etuja.

Ikäkorotusten laskeminen. Vanhempi oikeusneuvosmies A. Candolin joka oli ollut virassaan tammikuun 1 p:stä 1920, mutta siitä lähtien nauttinut virkavapautta ja palvellut lainvalmistelukunnassa, oikeutettiin⁹⁾ siitä huolimatta saamaan ikäkorotus kolmen vuoden palveluksesta, mutta ei saisi kantaa ikäkorotusta, niinkauan kuin hän palveli lainvalmistelukunnassa.

Nuorempi oikeusneuvosmies A. Timgrén, joka oli hoitanut vanhemman oikeusneuvosmiehen A. Candolinin virkaa saaden hänen palkkansa, oli anonut saada ikäkorotuksia viimeainitusta virasta. Rahatoimikamari epäsi¹⁰⁾ anomuksen, mutta oikeutti Timgrénin ikäkorotusten saamiseksi vakinaisessa virassaan lukemaan hyväkseen vanhempana oikeusneuvosmiehenä palvelemaansa ajan, mutta ei hän ollut oikeutettu kantamaan tuota ikäkorotusta, ennenkuin hän oli ryhtynyt uudestaan hoitamaan nuoremman oikeusneuvosmiehen virkaa.

Vallilan kauppatorin yövahti K. R. Helenius, joka aikaisemmin oli ollut Fredriksperin hallin yövahtina tammikuun 1 p:stä 1920 oikeutettiin¹¹⁾ saamaan ikäkorotus, tammikuun 1 p:stä lukien.

¹⁾ Rkmrin pöytäk. 27. 3. 601 §. — ²⁾ S:n 3. 4. 637 §. — ³⁾ S:n 16. 3. 532 §; 17. 7. 1,209 §; ks. myös 1922 vuod. kert. siv. 256. — ⁴⁾ Ks. tätä kert. siv. 46. — ⁵⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 7. 3. 808 §. — ⁶⁾ Rkmrin pöytäk. 14. 8. 1,289 § ja rkmrin jstn pöytäk. 28. 8. 2,472 §. — ⁷⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 2. 5. 1,417 §; rkmrin pöytäk. 23. 2. 399 §; rkmrin jstn pöytäk. 31. 12. 3,718 §; rkmrin pöytäk. 12. 10. 1,672 §; rkmrin jstn pöytäk. 19. 9. 2,699 §; 17. 1. 226 § ja 24. 1. 307 §. — ⁸⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 10. 1. 100 §. — ⁹⁾ S:n 10. 1. 102 §. — ¹⁰⁾ Rkmrin pöytäk. 25. 9. 1,461 § ja 9. 10. 1,654 §. — ¹¹⁾ S:n 9. 3. 495 §.

Siltavuorenrannan virutushuoneen kaitsija E. V. Lindström oikeutettiin¹⁾ ikäkorotuksen saamiseksi lukemaan hyväkseen Harjutorin kauppahallin kaitsijana palvelemaansa aika.

Ammattientarkastaja I. Grönberg oikeutettiin²⁾ ikäkorotuksen saamiseksi lukemaan hyväkseen kansakoulunopettajattarena palvelemaansa aika.

Terveystieteiden lautakunnan esityksen johdosta, että tilapäiset ammattientarkastajat samoin kuin vakinaiset ammattientarkastajat saivat kantaa ikäkorotuksia päätti³⁾ rahatoimikamari ilmoittaa lautakunnalle, etteivät puheenalaiset viranpitäjät olleet oikeutettuja nauttimaan mainittua etua.

Sairaalaylihallitus esitti, että sairaalatarkastaja G. Palander oikeutettaisiin kantamaan ikäkorotusta, koska hän oli otettu palvelukseen m. m. sillä ehdolla, että hän alistui noudattamaan kaupungin viranpitäjien palvelusehtoja ja näissä oli määräys, että viranpitäjä on oikeutettu ikäkorotukseen, mutta katsoi⁴⁾ rahatoimikamari ettei Palander kaupunginvaltuuston suostumuksetta ollut oikeutettu kantamaan tuollaista ikäkorotusta.

Selittäessään⁵⁾, että Kivelän sairaalan aliohittajatar E. Anttonen, joka oli tullut toimeensa maaliskuun 1 p:nä 1920, oli oikeutettu saamaan ikäkorotuksen syyskuun 1 p:stä 1923, koska hänen nauttimastaan vuoden pituisesta virkavapaudesta kaupungin viranpitäjien palvelusehtosäännön mukaan sai vähentää ainoastaan 6 kuukautta palvelematta olevina virkavuosina, päätti rahatoimikamari kehoittaa sairaalaylihallitusta ottamaan harkittavakseen kysymyksen, eikö vastedes olisi syytä rajoittaa pitkäaikaisen virkavapauden myöntämistä yksityisten asiain vuoksi, koska asianomaiset viranpitäjät tuollaisissa tapauksissa nimellisesti edelleen olivat kaupungin palveluksessa ja voivat tulla oikeutetuiksi saamaan sekä ikäkorotuksen että eläkkeen, vaikkeivät pitkään aikaan olleet hoitaneet virkojaan.

Rahatoimikamari oikeutti⁶⁾ seuraavat köyhäinhuoltohallituksen kanslioiden ja kunnalliskodin viranpitäjät ikäkorotuksiin nähden lukemaan hyväkseen aika, minkä he olivat hoitaneet muuta virkaa kaupungin palveluksessa: kunnalliskodin pesulaitoksen johtajattaren M. Mestertonin, joka kantoi palkkaa 10 yhteispalkkaluokan mukaan sen ajan minkä hän oli ollut Nikkilän mielisairaalan avustavana emännöitsijänä, joka toimi oli luettu 3 vakinaiseen palkkaluokkaan; kunnalliskodin keittäjättären E. Wahlbergin aika, minkä hän oli ollut Nikkilän mielisairaalan keittäjättärenä; kunnalliskodin silittäjättären H. Holmin aika, minkä hän oli ollut Kivelän sairaalan silittäjättärenä; kunnalliskodin pesijättären H. Rissasen aika, minkä hän oli ollut Kivelän sairaalan pesijättärenä; kunnalliskodin toisen käsityön johtajattaren V. Salmen aika, minkä hän oli ollut Nikkilän mielisairaalan aliohittajattarena; sekä köyhäinhuoltohallituksen tarkastajan F. Wallinin, joka aikaisemmin oli ollut kaitsijana ja avustavana kanslianjohtajattarena, ja tänä aikana kantanut palkkaa ylempään palkkaluokan mukaan.

Sittenkun köyhäinhuoltohallituksen kirjuriapulainen E. Roos, joka oli kantanut palkkaa 10 yhteispalkkaluokan mukaan, oli ilman anomustaan siirretty lautakunnan rekisteritoimiston vakinaiseksi apulaiseksi, jossa toimessa hän sai palkkaa 2 vakinaisen palkkaluokan mukaan, esitti köyhäinhuoltohallitusta, että hänet oikeutettaisiin saamaan ikäkorotus kolmen vuoden palveluksesta, koska hän muussa tapauksessa saisi pienemmän palkan kuin aikaisem-

¹⁾ Rkmin pöytäk. 10. 7. 1,176 §. — ²⁾ S:n 27. 2. 410 §. — ³⁾ S:n 23. 10. 1,804 §. — ⁴⁾ S:n 18. 9. 1,437 §; vrt. tätä kert. siv. 86. — ⁵⁾ Rkmin pöytäk. 18. 12. 2,251 §. — ⁶⁾ S:n 6. 3. 428 ja 429 §§ ja 18. 5. 881 §.

min. Rahatoimikamari päätti¹⁾ kuitenkin evätä esityksen, koska vakinaisella palkkasäännöllä oleva viranpitäjä ei ollut oikeutettu ikäkorotukseen nähden lukemaan hyväkseen sellaista aikaisempaa palvelusta, josta korvaus oli kannettu yhteismäärärahasta. Niinikään epäsi²⁾ rahatoimikamari sittemmin kirjurinapulaisen Roosin tekemän anomuksen saada kantaa palkkaa entisen määrän.

Samosta syistä epäsi³⁾ rahatoimikamari vesijohtolaitoksen tarkastusinsinöörin J. H. Stockuksen anomuksen, joka kantoi palkkaa 12 vakinaisen palkkaluokan mukaan, saada ikäkorotuksiin nähden lukea hyväkseen rakennuskonttorin ylimääräisenä insinöörinä palvelemaansa aika, jossa virassa hänet oli palkattu 22 yhteispalkkaluokan mukaan.

Samoin evättiin⁴⁾ Kullatorpin lastenkodin johtajattaren E. Ahlgrenin tekemä samanlainen anomus, joka aikaisemmin oli ollut Leppäsuon huvilan koulukodin johtajattarena ja siinä toimessa kantanut palkkaa 12 yhteispalkkaluokan mukaan.

Lastensuojelulautakunnan naisopastaja V. Wessman oikeutettiin⁵⁾ ikäkorotuksiin nähden lukemaan hyväkseen erästä kunnalliskodin virkaa hoitamansa aika, koska mainittu virka vuonna 1922 toimeenpannussa palkanjärjestelyssä oli sijoitettu samaan vakinaiseen luokkaan kuin neiti Wessmanin lastensuojelulautakunnassa oleva virka.

Sittenkun kansakoulunopettajatar A. Olin, jolla oli vakinainen virka alemmassa ruotsinkielisessä kansakoulussa, mutta oli määrätty hoitamaan opettajattaren virkaa ylemmässä kansakoulussa, oli anonut saada viime mainittuun virkaan liittyvän pohjapalkan alemman kansakoulun opettajattarelle tulevine ikäkorotuksineen, ilmoitti ruotsinkielisten kansakoulujen johtokunta kansakoulujen oppilasluvun vähentyneen, minkävuoksi opettajatar Olinille ei ollut voitu antaa työtä alemmassa kansakoulussa ja puolsi sen perusteella myöntymistä hänen anomukseensa. Rahatoimikamari epäsi⁶⁾ esityksen, koska viransijainen ei ollut oikeutettu saamaan ikäkorotusta, mutta päätti samalla huomauttaa ruotsinkielisten kansakoulujen johtokunnalle, että avoinna olevat virat on täytettävä ja tarpeettomat virat lakkautettava.

Puhtaanapitolaitoksen johtaja J. Sjöholm oikeutettiin⁷⁾ ikäkorotuksen saamiseksi lukemaan hyväkseen se aika, minkä hän oli ollut rakennuskonttorin puhtaanapito-osaston johtajana.

Maatalouslautakunnan esitettyä, että konttoriapulainen H. Porsman saisi lukea virkavuosia tammikuun 1 p:stä 1920, jolloin kaupunki oli omiin käsiinsä ottanut maatilainsa hoidon, siitä riippumatta, että hän aikaisemmin oli hoitanut virkaansa, päätti⁸⁾ rahatoimikamari, että konttoriapulainen H. Porsman saisi lukea virkavuosia siitä päivästä, jona hän vakinaisesti oli tullut virkaansa.

Viranpitäjän luokitus. Seuraavat yhteismäärärahasta palkatut, siihen saakka luokituksen ulkopuolella olleet viranpitäjät luettiin alempanamainittuihin palkkaluokkiin:

- terveydenhoitolautakunnan yöpäivystäjä 12 luokkaan⁹⁾;
- maatalouskonttorin konttoriapulaiset 14 luokkaan¹⁰⁾;
- avustava toinen kaupunginvouti 22 luokkaan¹¹⁾;

¹⁾ Rkmrin pöytäk. 14. 8. 1,300 §. — ²⁾ S:n 18. 12. 2,250 §. — ³⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 28. 8. 2,460 § ja rkmrin pöytäk. 9. 10. 1,645 §. — ⁴⁾ Rkmrin pöytäk. 9. 10. 1,646 §. — ⁵⁾ S:n 27. 3. 599 §. — ⁶⁾ S:n 19. 6. 1,125 §; vrt. 1922 vuod. kert. siv. 256. — ⁷⁾ Rkmrin pöytäk. 19. 6. 1,124 §. — ⁸⁾ S:n 28. 8. 1,333 §. — ⁹⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 10. 1. 66 §. — ¹⁰⁾ Rkmrin pöytäk. 28. 8. 1,333 §. — ¹¹⁾ S:n 19. 10. 1,781 §.

veneeristen tautien poliklinikan assistentti 10 luokkaan ¹⁾;
 veneeristen tautien poliklinikan hoitajatar A-luokkaan ¹⁾;
 köyhäinhoitohallituksen ylimääräinen diakonissa 11 luokkaan ²⁾;
 suomenkielisten kansakoulujen taloudenhoitajan kanslia-apulainen 11
 luokkaan, oikeudetta ikäkorotuksiin, koska virka oli sivuviran luontoinen ³⁾;
 sekä

suomenkielisten kansakoulujen tarkastajan kanslia-apulainen 1 luokkaan ³⁾.

Seuraavat yhteismäärärahoista palkatut viranpitäjät siirrettiin ylempään palkkaluokkaan:

vesijohtolaitoksen johtotöiden putkimestari E. Aho 16:sta 18 luokkaan ⁴⁾;

suomenkielisten kansakoulujen lämmittäjät G. A. Ekman, J. E. Lehtonen, G. I. Nilsson, A. Pohjola, O. E. Pulliainen 11:stä 13 luokkaan ⁵⁾;

rakennuskonttorin piirustaja A. Tammilehto 16:sta 17 luokkaan, touku-
 kuun 1 p:stä lukien ⁶⁾;

rakennuskonttorin geodeettiosaston piirustaja ja punnitsija K. T. Saario
 17:stä 19 luokkaan, kesäkuun 1 p:stä lukien ⁷⁾;

toisen kaupunginvoudin kaupunginpalvelijat 11:stä 14 luokkaan huhti-
 kuun 1 p:stä lukien ⁸⁾; sekä

kaupunginkirjaston pääkirjaston talonmies — lämmittäjä 1:stä 3 luokkaan
 lokakuun 1 p:stä lukien ⁹⁾.

Epätasaisuuksia palkkausoloissa. Kirjelmässään rahatoimikamarille anoi ruotsinkielisten kansakoulujen johtokunta kamarilta lausuntoa eikö kansakoulujen jatkoloukkien opettajain ja opettajatarten viikkotuntien määrän tulisi olla sama kuin alemmissa kansakouluissa, eli 28, eikö jatkoloukkien opettajattaret olisi sijoitettava yhtä palkkaluokkaa alemmaksi samojen luokkien opettajia sekä eikö vuosiviransijaisille, jotka yleensä otetaan palvelukseen vasta syyskuun 1 p:nä, olisi myönnettävä palkkaa vain 11 kuukaudesta eikä kuten siihen saakka 12 kuukaudesta. Kehoitettuina lausumaan mielensä kysymyksestä sekä suomenkielisten kansakoulujen johtokunta että tarkastajain kokous ehdottivat ehdotuksen evättäväksi. Jatkoloukkien työ oli tietopuoliseen opetukseen nähden melkoista vaativampaa kuin työ ylempässä kansakoulussa ja vaati usein perin pohjaista valmistelua, mikä varsin hyvin perusteli sekä lyhemmän työajan että opettajakunnan korkeamman palkan. Jos eroa opettajien ja opettajatarten palkkaukseen nähden pidettiin tarpeellisenä, olisi opettajanvirat siirrettävä 10 palkkaluokkaan opettajatarten jäädessä 9 luokkaan. Ja mitä vihdoin vuosiviransijaisten palkkaukseen tuli, niin se oli järjestetty kaupunginvaltuuston päätöksellä ¹⁰⁾, joka takasi mainituille viransijaisille palkan 12 kuukaudesta.

Ruotsinkielisten kansakoulujen johtokunnan esitys ¹¹⁾ ei aiheuttanut muita ohjeita kuin että johtokuntaa kehoitettiin esilläolevissa kysymyksissä noudattamaan kaupunginvaltuuston hyväksymiä säännöksiä ja muita päätöksiä.

Suomenkielisten kansakoulujen taloudenhoitajan virka. Revisionikonttori huomautti, että suomenkielisten kansakoulujen taloudenhoitaja A. E. Lehto kantoi täyden palkan sen palkkaluokan mukaan, johon virka oli luettu, vaikka hänellä oli joukko sivuvirkoja ja hänen ei siis voinut katsoa olevan pääasiallisesti kaupungin palveluksessa sekä viittasi samalla siihen että ruotsinkielisten kansakoulujen taloudenhoitaja hoiti virkaansa sivutoimena alennetuin palk-

¹⁾ Rkmin pöytäk. 19. 10. 1,781 §. — ²⁾ S:n 20. 11. 2,083 §. — ³⁾ S:n 6. 11. 1,932 §. — ⁴⁾ S:n 16. 1. 1,15 §. — ⁵⁾ S:n 27. 2. 409 §. — ⁶⁾ S:n 18. 5. 879 §. — ⁷⁾ S:n 19. 6. 1,129 §. — ⁸⁾ S:n 6. 7. 1,160 §. — ⁹⁾ S:n 9. 10. 1,647 §. — ¹⁰⁾ Ks 1910 vuod. kert. siv. 102. — ¹¹⁾ Rkmin pöytäk. 30. 10. 1,824 §.

kiöin. Rahatoimikamari päätti¹⁾ ettei revisionikonttorin ilmoitus aiheuttanut mitään toimenpidettä, koska virkaa jo taloudenhoitajan siihen tullessa pidettiin päävirkana ja palkkalautakunta oleellisesti oli rajoittanut hänen sivutoimiansa.

Puhtaanapitolaitoksen erään kirjanpitäjän palkkaaminen. Niinkään teki revisionikonttori kantelun sen johdosta, että puhtaanapitolaitoksen palveluksessa oli rahasäännön ulkopuolella kirjanpitäjä, joka palkattiin laitoksen työmäärärahasta 6 vakinaisen palkkaluokan mukaan, ikäkorotus mukaanluettuna. Rahatoimikamari päätti²⁾ kehoittaa puhtaanapitohallitusta, siinä tapauksessa että tuollaista virkaa pidettiin tarpeellisena, tekemään esityksen sen perustamisesta.

Lääketieteentohtori A. de la Chapellen palkkaeduct. Lääketieteentohtori A. de la Chapelle, joka toimi terveydellisten tutkimusten laboratorioin bakteriologisen osaston johtajana ja Marian sairaalan lastenosaston ylilääkärinä sekä edellisessä virassa, joka katsottiin pääviraksi, kantoi täyden palkan ikäkorotuksineen 8 vakinaisen palkkaluokan mukaan mutta jälkimmäisessä, joka oli luettuna 10 vakinaisen palkkaluokkaan vain 825 markkaa kuukaudessa, anoi³⁾ saada kantaa palkkaa viimemainitussa virassa sen viran luokan mukaan, kuitenkin ikäkorotuksitta. Sairaalaylihallitus puolsi tämän jälkeen, että hänelle viimeainitussa virassa anettaisiin 1,800 markan kuukausipalkka, heinäkuun 1 p:stä 1922 lukien, sekä huomautti vastauksena rahatoimikamarin tiedusteluun, ettei Marian sairaalan lastenosaston molempia lääkäriinvirkoja sopinut yhdistää. Rahatoimikamari epäsi³⁾ tohtori de la Chapellen anomuksen, koska hänellä lääkärinvirassaan katsottiin olevan vähän työtä.

Keuhkotautisten poliklinikan assistentinvirka. Marian sairaalan assistenttilääkäri J. Ch. Sjöblom, joka viransijaisena hoiti keuhkotautisten poliklinikan assistentinvirkaa, oikeutettiin⁴⁾ tästä kantamaan 1,800 markkaa kuukaudessa.

Kaupunginkirjaston amanuenssin palkkaaminen. Kaupunginkirjaston ammanuenssi F. Vikman, joka samalla oli maatalousministeriön kirjaajana ja tämän johdosta ei 1922 vuoden palkanjärjestelyssä ollut tullut osalliseksi palkanparannuksesta, oikeutettiin⁵⁾ saamaan 795:stä 1,000 markkaan korotetun kuukausipalkan, tammikuun 1 p:stä lukien, koska hänen valtionvirkansa ei estänyt häntä hoitamasta virkaa kaupunginkirjastossa.

Rakennusmestarien palkat. Kaupungin yleisten töiden hallitus huomautti, että rakennuskonttorin rakennusmestarien korkein palkka maksettiin hallituksen tekemän ja palkkalautakunnan hyväksymän päätöksen mukaan työmäärärahasta sen määräisenä, että se vastasi palkkaa 10 vakinaisen palkkaluokan mukaan. Ajoittain maksettiin kuitenkin melkoista suurempia palkkoja yksityisten rakennusteollisuuden alalla ja anoi hallitus välttääkseen että kaupungin rakennusmestarit siirtyisivät yksityisiin töihin, valtuutta antaa suurehkoissa rakennusyrityksissä toimiville, johtavassa asemassa oleville rakennusmestareille henkilökohtaisen palkanlisäyksen työn kestämisajalta, vaikkakin vahvistettu ylin raja täten ylitettäisiin.

Rahatoimikamari myöntyi⁶⁾ esitykseen, mutta oli ehdotettu lisäys, niinkuin koko palkkakin suoritettava asianomaisesta työmäärärahasta, ja oli vastedes kussakin eri tapauksessa kysymys tuollaisen lisäyksen myöntämisestä alistettava rahatoimikamarin harkittavaksi.

Henkilökohtaisia palkanlisäyksiä. Rahatoimikonttorin ekspeditöörille R.

¹⁾ Rkmin pöytäk. 6. 3. 422 §. — ²⁾ S:n 18. 9. 1,432 §. — ³⁾ S:n 17. 4. 706 §. — ⁴⁾ Rkmin jstn pöytäk. 24. 1. 308 §. — ⁵⁾ Rkmin pöytäk. 30. 1. 224 §. — ⁶⁾ S:n 10. 9. 1,378 §.

Brandtille, joka useita vuosia oli hoitanut avustavana kaupunginkirjurin virkaa, annettiin¹⁾ maaliskuun 1 p:stä lukien, viimemainitussa virassa kantamansa palkan ja ekspeditöörin palkan välistä eroa vastaava palkanlisäys.

Vesijohtolaitoksen katujohdotöiden putkimestarille U. Heleniukselle annettiin²⁾ henkilökohtainen 280 markan palkanlisäys kuukaudessa.

Rakennuskonttorin satamaosaston ylimääräiselle insinöörille F. Seidererille annettiin³⁾ henkilökohtainen 800 markan palkanlisäys kuukaudessa, tammikuun 1 p:stä lukien vuoden loppuun.

Määräraha ylimääräisiä viranpitäjiä varten. Koska rakennustoiminta oli melkoisesti lisääntynyt osoitti⁴⁾ rahatoimikamari käyttövaroistaan ylimääräisen rakennustarkastajan palkkaamiseen touko—joulukuun aikana 2,500 markkaa kuukaudessa.

Vahvistettuja palkkoja. Rahatoimikamari myönsi alempana mainituille viranpitäjille palkkaa tai palkkiota seuraavat määrät:

kalastuksenkaitsijalle G. A. Liljebergille, joka hoiti kahta kalastuksenkaitsijan virkaa 2,400 markkaa vuodessa⁵⁾;

musiikkilautakunnan sihteerille 3,600 markkaa vuodessa⁵⁾;

sille henkilölle, joka hoiti miesten veneeristen tautien poliklinikan vahtimestarin tointa sekä huolehti poliklinikan huoneiston siivoimisesta 5,000 markkaa vuodessa⁵⁾;

suomenkielisten kansakoulujen johtokunnan sihteerille 6,000 markkaa vuodessa⁶⁾;

talonisännöitsijä K. Gustavsonille lisääntyneestä työstä Suvilahden kasarmin ja koleraparakkien sekä Suomenlinnan hätäasuntojen johdosta 1,800 markkaa kuukaudessa, tammikuun 1 p:stä lukien⁷⁾;

poliisikonstaapeli A. Spaakille Koskenkylän työväenasuntojen hoidosta 200 markkaa⁸⁾;

keskuskeittolan toimitusjohtajalle C. Tigerstedtille 2,500 markkaa kuukaudessa, tammikuun 1 p:stä lukien⁹⁾;

notaari S. Puraselle siitä että hän välitti halonostot kaupungin virastoille ja laitoksille, 1,000 markkaa kuukaudessa, heinäkuun 10 p:stä lukien; tämän yhteydessä herätetty kysymys palkkion myöntämisestä herra Puraselle hänelle annetusta tehtävästä selvittää halkokonttorin liikeasiat pantiin pöydälle, kunnes halkokonttorin tilinpäätös oli valmiina¹⁰⁾;

kalapihan vahtimestarille G. E. Åkermanille 500 markkaa kuukaudessa, toukokuun 15 p:stä lukien¹¹⁾;

raatihuoneen, kaupunginvoudinkonttorin, sosialilautakunnan kanslian ja terveydenhoitolautakunnan toimiston siivoojatarnten palkat vahvasti¹²⁾ rahatoimikamari.

Viransijaisuus palkkioita. Rahatoimikonttorin tiedustelun johdosta ilmoitti¹³⁾ rahatoimikamari, ettei rahatoimenjohtaja J. Helo, jolle oli myönnetty virkavapautta yksityisten asiain tähden, virkavapautensa aikana saanut kantaa palkkaa.

Sittenkun arkkitehti R. Eklund, huomauttaen, että hänen palkkansa v. t. kaupungin arkkitehtinä alitti hänelle vakinaisena avustavana kaupungin-

¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 7. 3. 810 §. — ²⁾ Rkmin pöytäk. 6. 4. 647 §. — ³⁾ S:n 18. 5. 879 §. — ⁴⁾ Rkmin jstn pöytäk. 2. 5. 1,429 § ja rkmin pöytäk. 9. 10. 1,656 §. — ⁵⁾ Rkmin pöytäk. 19. 10. 1,781 §. — ⁶⁾ S:n 6. 11. 1,932 §. — ⁷⁾ S:n 6. 2. 240 §; vrt. 1922 vuod. kert. siv. 258. — ⁸⁾ Rkmin jstn pöytäk. 5. 12. 3,481 §. — ⁹⁾ Rkmin pöytäk. 3. 1. 12 §. — ¹⁰⁾ S:n 11. 12. 2,206 §. — ¹¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 24. 5. 1,623 §. — ¹²⁾ S:n 10. 1. 103 §; 17.1 129 §; 24. 1 281 § ja 7. 2. 443 §. — ¹³⁾ Rkmin pöytäk. 19. 10. 1,780 §.

arkkitehtinä tulevan palkan kolmine ikäkorotuksineen, oli anonut saada palkkojen välisen eron ja palkkalautakunta tästä antamassaan lausunnossa oli ehdottanut, että arkkitehti Eklundille myönnettäisiin kaupunginarkkitehdin virkaan liittyvät ikäkorotukset siltä ajalta kuin hän viransijaisena oli hoitanut mainittua virkaa, päätti ¹⁾ rahatoimikamari myöntyen palkkalautakunnan esitykseen, että arkkitehti Eklundille määrärahasta Uusien virkain palkat oli suoritettava 930 markkaa heinäkuun 1 p:n ja syyskuun 31 p:n 1922 väliseltä ajalta ja 1,020 markkaa ajalta lokakuun 1 p—joulukuun 31 p 1922.

Sittenkun kaupunginkamreerille oli myönnetty virkavapautta ²⁾ päätti ³⁾ rahatoimikamari, että rahatoimikonttorin tämän johdosta määräämät sijaiset kantaisivat palkkaa hoitamiensa virkojen mukaan, mutta oli rahatoimenjohtajalle annettava tehtäväksi laatia ehdotus vastaisten viransijaisuuspalkkioiden laskuperusteiksi.

Rahatoimikamari osoitti ⁴⁾ käyttövaroistaan 300 markkaa palkkiona vahtimestari K. Ohlströmille, joka heinäkuun aikana oli hoitanut Bölen vutshuoneen kaitsijan virkaa.

Kauppahallien lomaviransijaisten palkkioihin myönnettiin ⁵⁾ kaikkiaan 2,300 markkaa.

Kaasulaitoksen piirustajalle K. Lindholmille, joka oman virkansa ohella hoiti avointa avustavan johtotyönsinöörin virkaa, myönnettiin ⁶⁾ 300 markan lisäpalkkio kuukaudessa kesäkuun 1 p:stä lukien, suoritettavaksi kaasulaitoksen tarverahoista.

Kansanpuistojen valvojan sijaisen palkkaamiseen hänen lomansa aikana osoitti ⁷⁾ rahatoimikamari tätä varten aiotusta Luonnonpuistot nimisen luvun määrärahasta 1,500 markkaa.

Viransijaisen palkkaamiseksi sinä aikana, jona puhelimenhoitaja I. Wikstedt nautti lomaa, osoitti ⁸⁾ rahatoimikamari käyttövaroistaan 600 markkaa.

Kasvattilasten valvontalääkäarin viransijaisen palkkaamiseen hänen lomansa aikana osoitti ⁹⁾ rahatoimikamari niinkään käyttövaroistaan 500 markkaa; samalla oli lastensuojelulautakunnan huomiota kiinnitettävä siihen, että tähän tarkoitukseen olisi ollut merkittävä määräraha budjettiin.

Satamahallituksen anottua lisäystä tarverahainsa määrärahaan, josta m. m. oli suoritettu kustannukset viransijaisen palkkaamiseksi lautakunnan sihteerille hänen lomansa aikana, päätti ¹⁰⁾ rahatoimikamari ilmoittaa satamahallitukselle, ettei se ollut oikeutettu käyttämään tarverahojaan lomaviransijaisen palkkaamiseen, koska sellaista ei ollut edellytetty budjettia laadittaessa.

Viransijaisen palkkaamiseen terveydenhoitolautakunnan puhtaaksikirjoittajattarelle hänen lomansa aikana osoitti ¹¹⁾ rahatoimikamari käyttövaroistaan 500 markkaa.

Palkkioita komiteain jäsenyydestä. Sairaalaylihallituksen esityksestä päätti ¹²⁾ rahatoimikamari että komiteain jäsenyydestä oli yllhallituksen jäsenelle suoritettava sama palkkio kuin minkä hän sai osanotosta yllhallituksen kokouksiin, henkilölle, joka ei ole yllhallituksen jäsen palkkiota sama määrä, ellei hän vaatinut suurempaa palkkiota, jossa tapauksessa yllhallitus oli oikeu-

¹⁾ Rkmin pöytäk. 12. 1. 89 §. — ²⁾ Ks. tätä kert. siv. 251. — ³⁾ Rkmin pöytäk. 21. 12. 2,268 §. — ⁴⁾ Rkmin jstn pöytäk. 7. 8. 2,345 §. — ⁵⁾ S:n 6. 6. 1,747 §. — ⁶⁾ Rkmin pöytäk. 10. 7. 1,174 §. — ⁷⁾ Rkmin jstn pöytäk. 19. 6. 1,926 §. — ⁸⁾ S:n 3. 7. 2,032 §. — ⁹⁾ S:n 9. 5. 1,500 §. — ¹⁰⁾ Rkmin pöytäk. 28. 8. 1,328 §. — ¹¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 30. 5. 1,725 §. — ¹²⁾ S:n 14. 3. 880 §.

tettu harkintansa mukaan maksamaan palkkiota, sekä ettei ylihallituksen alaisille viranpitäjille suoriteta mitään palkkiota.

Sen johdosta että metallityöntekijä P. Kalervo oli anonut kohtuullista palkkiota osanotosta tutkijalautakunnan kokouksiin päätti¹⁾ rahatoimikamari myöntää mainitun lautakunnan jäsenille 40 markan palkkion kokoukselta, ja oli tästä aiheutuvat kustannukset suoritettava rahatoimikamarin käyttövaroista. Edelleen päätti kamari että määräraha vastaavia palkkiota varten vuonna 1924 oli merkittävä mainitun vuoden budjettiehdotukseen.

Kysymystä kaupungin viranpitäjän huoltokonttorin perustamisesta valmistelemaan asetetulle²⁾ komitealle myönnettiin³⁾ kamarin käyttövaroista 2,220 markkaa palkkioihin ja tarverahoihin.

Sekalaisia palkkioita. Vanhemmalle kaupungin kirjanpitäjälle E. Jernströmille myönnettiin⁴⁾ rahatoimikamarin käyttövaroista 500 markkaa budjettiehdotuksen oheisen kaupungin viranpitäjän palkkojen luettelon tarkastuksesta.

Tilanhoitaja A. Rosenvallille annettiin⁵⁾ niinikään rahatoimikamarin käyttövaroista 1,000 markan palkkio kaupungin Hertonäsissä olevain huvilain valvonnasta.

Kuolinpesän oikeus kantaa palkkaa. Sittenkun terveyspoliisin kaitsija J. Hassel huhtikuun 6 p:nä oli kuollut, oikeutettiin⁶⁾ hänen kuolinpesänsä kantaan hänelle tuleva palkka koko huhtikuulta.

Elokuun 23 p:nä kuolleen viritushuoneen kaitsijan A. Karlssonin leskelle oli maksettava⁷⁾ Karlssonille tuleva palkka koko elokuulta.

Matkastipendejä. Rahatoimikamari antoi vuoden varrella matkastipendejä seuraaville henkilöille:

Valmistavan poikain ammattikoulun työnjohtajille G. Virtaselle ja V. Honkalinnalle kullekin 750 markkaa kamarin käyttövaroista opintomatkaa varten maan muihin ammattikouluihin⁸⁾; kaupunginagronomi A. J. Tammisselle 5,000 markkaa, rahatoimikamarin teknilliselle sihteerille K. Hård af Segerstadille 3,000 markkaa ja kansanpuistojen valvojalle R. Palmgrenille 4,000 markkaa Gööteporin riemujuhlanäyttelyssä käyntiä ja osanottoa varten siellä pidettäviin kongresseihin⁹⁾; nämä kustannukset oli suoritettava tililtä Tilapäisiä menoja varten rahatoimikamarin käytettäväksi⁹⁾;

kaupunginkamreeri P. J. Björkille 3,000 markkaa rahatoimikamarin käyttövaroista opintomatkaa varten Skandinaviaan¹⁰⁾;

lastensuojelulautakunnan puheenjohtajalle professori M. Ruuthille 2,000 markkaa rahatoimikamarin käyttövaroista, jotta hän ottaessaan osaa uskonnonhistorialliseen kongressiin Lundissa voisi tutustua Tukholman ja Köpenhaminan lastensuojelutyöhön¹¹⁾; sekä

kolmannelle palomestarille L. Gustafssonille 5,000 markkaa rahatoimikamarin käyttövaroista opintomatkaa varten ulkomailla¹²⁾.

Viransijaisuuspalkkioita viranpitäjän sairauden aikana myönsi rahatoimikamari seuraavissa tapauksissa alempanamainitut määrät tätä varten budjettiin merkitystä määrärahasta:

maistraatin notaarin A. Tuomisen sijaiselle kahden kuukauden aikana 600 markkaa kuukaudessa¹³⁾;

¹⁾ Rkmin pöytäk. 26. 9. 2,740 §. — ²⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 285. — ³⁾ Rkmin jstn pöytäk. 14. 2. 544 §. — ⁴⁾ Rkmin pöytäk. 21. 12. 2,269 §. — ⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 5. 9. 2,539 §. — ⁶⁾ S:n 9. 5. 1,497 §. — ⁷⁾ S:n 19. 9. 2,615 §. — ⁸⁾ Rkmin pöytäk. 8. 5. 807 §. — ⁹⁾ S:n 15. 5. 868—870 §§. — ¹⁰⁾ S:n 12. 6. 1,098 §. — ¹¹⁾ S:n 28. 8. 1,342 §. — ¹²⁾ S:n 20. 11. 2,088 §. — ¹³⁾ Rkmin jstn pöytäk. 25. 4. 1,332 §.

toisen julkisen notaarin W. Toppeliuksen sijaiselle maaliskuun 1 p:n ja huhtikuun 16 p:n välisenä aikana 1,800 markkaa¹⁾;

raastuvanoikeuden rikosasiain notaarin G. Leopoldin sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,500 markkaa kuukaudessa²⁾;

raastuvanoikeuden kaupunginpalvelijan A. Carlssonin sijaiselle joulukuun 4 p:n 1922 ja tammikuun 10 p:n 1923 välisenä aikana 1,500 markkaa³⁾;

erinäisten rahatoimikonttorin virkain hoidattamiseen kaupunginkamreeri P. J. Björkin virkavapauden aikana yhdeltä kuukaudelta 5,000 markkaa⁴⁾;

rahatoimikonttorin konttorikirjurin H. Wegeliuksen sijaiselle yhden kuukauden aikana 1,330 markkaa⁵⁾;

rahatoimikonttorin konttorikirjurin H. Rikbergin sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,330 markkaa kuukaudessa⁶⁾;

rahatoimikonttorin ylimääräisen konttorikirjurin L. Liljeströmin sijaiselle yhden kuukauden aikana 1,195 markkaa⁷⁾;

rahatoimikonttorin ylimääräisen kirjanpitäjän O. Björkin sijaiselle neljän viikon aikana 2,500 markkaa⁸⁾;

virutushuoneitten kaitsijan K. A. Böhlströmin sijaiselle 2 kuukauden aikana 600 markkaa kuukaudessa⁹⁾;

satamahallituksen kanslia-apulaisen M.-A. Spären sijaiselle kuuden viikon aikana 1,500 markkaa¹⁰⁾;

satamakannantakonttorin erinäisten virkain hoidattamiseen vanhemman kassanhoitajan A. Wellingkin kahden kuukauden virkavapauden aikana 2,940 markkaa¹¹⁾; sekä vanhemman kirjanpitäjän B. Liljerosin virkavapauden aikana heinäkuun 9 p:stä 30 p:än 1,095 markkaa¹²⁾;

satamakannantakonttorin vahtimestarin E. F. Öhmanin sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,300 markkaa kuukaudessa¹³⁾;

terveydenhoitolautakunnan sihteerin A. Tuomisen sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,800 markkaa¹⁴⁾;

terveyspoliisin kaitsijan J. Hasselin sijaiselle yhden kuukauden aikana, jonka kuluessa hän sittemmin oli kuollut¹⁵⁾, 1,200 markkaa¹⁶⁾;

lihantarkastusaseman päiväkirjanpitäjän U. Forssellin sijaiselle yhden kuukauden aikana 1,300 markkaa¹⁷⁾;

kulkutautisairaalan ailiääkärille H. v. Willebrandtille, joka ylilääkäri M. Björksténille myönnetyn sairasloman aikana oli määrätty oman virkansa ohella hoitamaan ylilääkärinvirkaa, yhden kuukauden aikana, asianomaisiin virkoihin liittyvien pohjapalkkojen välistä eroa vastaavan määrän¹⁸⁾;

köyhäinhuolautakunnan kanslianjohtajan H. von Creutleinin sijaiselle kahden kuukauden aikana 2,040 markkaa¹⁹⁾;

köyhäinhoidon diakonissan R. Ståhlmanin sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,500 markkaa²⁰⁾;

kunnalliskodin konttoriapulaisen J. Josefssonin sijaiselle kuuden viikon aikana 1,500 markkaa²¹⁾;

kasvattilasten valvontalääkärin R. Granholmin sijaiselle kahden kuukauden aikana 2,050 markkaa kuukaudessa²²⁾;

1) Rkmin jstn pöytäk. 25. 4. 1,333 §. — 2) Rkmin pöytäk. 4. 5. 748 §. — 3) Rkmin jstn pöytäk. 31. 1. 367 §. — 4) S:n 24. 5. 1,635 §. — 5) S:n 14. 8. 2,415 §. — 6) S:n 17. 10. 2,900 §. — 7) S:n 31. 7. 2,266 §. — 8) Rkmin pöytäk. 6. 4. 653 §. — 9) Rkmin jstn pöytäk. 7. 2. 441 §. — 10) S:n 10. 7. 2,104 §. — 11) S:n 6. 6. 1,806 §. — 12) S:n 10. 7. 2,105 §. — 13) S:n 11. 4. 1,157 §. ja 24. 5. 1,634 §. — 14) S:n 9. 5. 1,498 §. — 15) Ks. tätä kert. siv. 234. — 16) Rkmin jstn pöytäk. 9. 5. 1,497 §. — 17) S:n 9. 5. 1,499 §. — 18) S:n 16. 5. 1,585 §.; ks. tätä kert. siv. 254. — 19) Rkmin jstn pöytäk. 31. 1. 369 §.; vrt. 1922 vuod. kert. siv. 173. — 20) Rkmin jstn pöytäk. 14. 12. 3,554 §. — 21) S:n 16. 5. 1,583 §. — 22) S:n 21. 2. 645 §. ja Rkmin pöytäk. 27. 3. 596 §.

lastensuojelulautakunnan tarkastusapulaisen T. Ojanteen sijaiselle kahden kuukauden aikana 2,300 markkaa¹⁾;

lastensuojelulautakunnan naisopastajan I. Glansenstjernan sijaiselle yhden kuukauden aikana 1,195 markkaa²⁾;

tyttöjen ammattikoulun johtajattaren M. Blomqvistin sijaiselle kuuden viikon aikana 1,275 markkaa³⁾;

kaupunginkirjaston amanuenssin I. Tamlanderin sijaiselle helmikuun 7 ja 21 p:n välisenä aikana 366 markkaa⁴⁾;

kaupunginkirjaston amanuenssin A. Hertzin sijaisille huhti- ja toukokuun aikana sekä lokakuun 21 p:n ja joulukuun 1 p:n välisenä aikana 2,568 markkaa⁵⁾;

kaupunginkirjaston amanuenssin E. Savosen sijaisille huhtikuun 18 p:n ja toukokuun 31 p:n sekä elokuun 1 p:n ja lokakuun 31 p:n välisenä aikana 3,452 markkaa⁶⁾;

kaupunginkirjaston siivoojattaren A. Lahtisen sijaiselle toukokuun 19 ja kesäkuun 7 p:n välisenä aikana 450 markkaa⁷⁾;

kaupunginkirjaston amanuenssin S. Sirénin sijaiselle kahdelta kuukaudelta 1,098 markkaa⁸⁾;

kaupunginorkesterin soittajan H. Haasen sijaiselle kahden kuukauden aikana 2,250 markkaa kuukaudessa⁹⁾;

kaupungininsinööri G. Lindqvistin sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,000 markkaa kuukaudessa ja tämän sijaiselle 800 markkaa kuukaudessa¹⁰⁾;

rakennuskonttorin tiliviraston konttoriapulaisen S. Berggrenin sijaiselle joulukuun 15 p:n ja 31 p:n väliseltä ajalta vuonna 1922 sekä tammikuun 1 p:n ja toukokuun 15 p:n väliseltä ajalta 7,000 markkaa¹¹⁾;

työnvälitystoimiston siivoojattaren E. Ruuskasen sijaiselle enintään kahden kuukauden aikana 900 markkaa¹²⁾;

rakennustarkastuskonttorin avustavan kanslistin H. Nevanlinnan sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,000 markkaa kuukaudessa¹³⁾;

kaupungintalon ovenvartijan K. Blomqvistin sijaiselle kahden kuukauden aikana 1,200 markkaa kuukaudessa, suoritettavaksi rahatoimikamarin käyttövaroista¹⁴⁾;

kaupungintalon lämmittäjän K. Lindbohmin sijaiselle syyskuun 21 p:n ja lokakuun 2 p:n välisenä aikana 540 markkaa¹⁵⁾; sekä

Ruoholahden ja Sörnäsän virutushuoneiden kaitsijan A. Karlssonin sijaiselle elokuun 1 p:n ja syyskuun 15 p:n välisenä aikana 1,350 markkaa¹⁶⁾.

Myönnettyjä eläkkeitä. Rahatoimikamari myönsi voimassaolevain eläkeohjesääntöjen määräysten mukaisesti elinkautiseläkkeitä seuraaville viranpitäjille ja työntekijöille alempanamainitut vuotuiset määrät säädettyine kalliinajanlisäyksineen:

suomenkielisten kansakoulujen opettajalle V. E. Koskimiehelle 2,640 markkaa, mistä määrästä kuitenkin vähennettiin valtioneläke, syyskuun 1 p:stä 1922 lukien; koska hän oli kuollut, saisivat hänen oikeudenomistajansa

¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 18. 4. 1,217 §. — ²⁾ S:n 3. 7. 2,052 §. — ³⁾ S:n 19. 9. 2,695 §. — ⁴⁾ S:n 28. 2. 707 §. — ⁵⁾ S:n 30. 5. 1,700 §; 6. 6. 1,746 § ja rkmin pöytäk. 27. 11. 2,104 §. —

⁶⁾ Rkmin pöytäk. 5. 6. 1,013 §; rkmin jstn pöytäk. 6. 6. 1,745 §; 10. 10. 2,861 § ja 8. 11. 3,163 §. — ⁷⁾ Rkmin jstn pöytäk. 26. 6. 1,986 §. — ⁸⁾ Rkmin pöytäk. 27. 11. 2,104 §. —

⁹⁾ S:n 27. 3. 591 §. — ¹⁰⁾ Rkmin jstn pöytäk. 28. 3. 1,023 §. — ¹¹⁾ Rkmin pöytäk. 3. 1. 14 § sekä rkmin jstn pöytäk. 28. 2. 708 § ja 2. 5. 1,386 §; ks. tätä kert. siv. 83. — ¹²⁾ Rkmin jstn pöytäk. 30. 5. 1,726 §. — ¹³⁾ S:n 19. 6. 1,927 §. — ¹⁴⁾ Rkmin pöytäk. 6. 11. 1,933 §. —

¹⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 10. 10. 2,860 §. — ¹⁶⁾ S:n 12. 9. 2,578 ja 2,601 §§.

nostaa maksettavana olevan eläkemäärän mainitusta päivästä sen kuukauden loppuun, jona hänen kuolinpäivänsä oli¹⁾);

suomenkielisten kansakoulujen opettajalle E. W. Malmbergille 2,640 markkaa, mistä määrästä kuitenkin vähennettiin valtioneläke, syyskuun 1 p:stä 1922 lukien¹⁾);

suomenkielisten kansakoulujen vahtimestarille O. Tuomiselle, jonka virka oli lakkautettu, 1,680 markkaa, tammikuun 1 p:stä lukien²⁾);

puhtaanapitolaitoksen työnjohtajalle J. Järvenpäälle 2,880 markkaa, tammikuun 1 p:stä lukien³⁾);

kaasulaitoksen lyhdynsytyttäjälle K. H. Äijänkorvelle 2,000 markkaa, elokuun 1 p:stä lukien⁴⁾);

Marian sairaalan toiselle koneenkäyttäjälle E. E. Nybergille 650 markkaa syyskuun 1 p:stä lukien⁵⁾);

ruotsinkielisten kansakoulujen opettajalle O. Dannholmille 3,960 markkaa, mistä määrästä vähennettiin valtioneläke lisäetuineen syyskuun 1 p:stä lukien⁶⁾); sekä

metsänvartija K. V. Sipilälle 2,812: 50 markkaa, huhtikuun 1 p:stä lukien⁷⁾).

Korvaus tapaturmasta. Sittenkun Keskinäinen tapaturmavakuutusyhtiö Sampo oli tiedustellut oliko tapaturmavahingonkorvausta maksettava ajomies J. O. Lindströmille, joka oli ollut kaupunginistutuksen palveluksessa ja ilmoituksen mukaan oli saanut vamman putoamalla Simonkadulla kuormaltaan, johon tapaturmaan ei ollut voitu saada todistajia, kehoitettiin⁸⁾ yhtiötä maksamaan vahingonkorvausta mainitusta tapaturmasta.

Oikeus raitiotievuosikortin saamiseen. Hermannin alueen aluelääkäri G. Björkqvist, kulkutautisairaalan alilääkäri H. von Willebrandt ja mainitun sairaalan assistenttilääkäri R. Forsius oikeutettiin⁹⁾ omalla kustannuksellaan saamaan raitiotievuosikortti.

Mitali pitkäaikaisesta palveluksesta. Koska rantatorin kauppahallin renki G. A. Hedenström oli ollut 26 vuotta kaupungin palveluksessa, päätti¹⁰⁾ rahatoimikamari tehdä Suomen talousseuralle esityksen mitalin antamisesta hänelle uskollisesta palveluksesta.

Poliisilaitoksen palkkasääntö. Maistraatti lähetti¹¹⁾ jäljennöksen valtioneuvoston helmikuun 5 p:nä tekemästä siviilivirkakunnan virkamiehille ja palveluskunnalle vuodelta 1923 maksettavia kalliinajanlisäyksiä koskevasta päätöksestä, mikäli se koski kaupungin poliisilaitoksen palkkoja.

Työntekijäin pohjapalkkain järjestely. Sittenkun kaupunginvaltuusto oli oikeuttanut rahatoimikamarin korottamaan erinäisten työntekijäryhmäin¹²⁾ pohjapalkkoja, anoi kaupungin teknillisten laitosten hallitus saada voimassa olevista määräyksistä riippumatta määrätä alaiensa laitosten putkityöntekijäin ja heidän apuriensa pohjapalkat, mutta epäsi¹³⁾ rahatoimikamari anomuksen, koska kaupunginvaltuuston päätöksen mukaan kamarin oli ratkaistava tuollaiset kysymykset asianomaisen hallituksen esityksestä. Sittenkin oikeutettiin¹⁴⁾ kaupungin teknillisten laitosten hallitus kamarin samalla hyväksymän tariffin mukaan korottamaan putkityöntekijäin ja heidän apulaistensa pohjatuntipalkat, syyskuun 15 p:stä lukien.

Viitaten kaupunginvaltuuston äskenmainittuun päätökseen epäsi¹⁵⁾ raha-

¹⁾ Rkmin pöytäk. 12. 1. 90 §. — ²⁾ S:n 12. 1. 96 §. — ³⁾ S:n 30. 1. 223 §. — ⁴⁾ S:n 10. 7. 1,173 §. — ⁵⁾ S:n 9. 10. 1,640 §. — ⁶⁾ S:n 12. 10. 1,667 §. — ⁷⁾ S:n 20. 11. 2,087 §. — ⁸⁾ Rkmin jstn pöytäk. 17. 10. 2,968 §. — ⁹⁾ S:n 31. 12. 3,674 §. — ¹⁰⁾ S:n 19. 6. 1,938 §. — ¹¹⁾ S:n 28. 3. 1,007 §. — ¹²⁾ Ks. tätä kert. siv. 103. — ¹³⁾ Rkmin pöytäk. 2. 10. 1,533 §. — ¹⁴⁾ S:n 6. 11. 1,924 §. — ¹⁵⁾ S:n 13. 11. 1,961 §.

toimikamari Helsingin kaupungin kunnallistyöntekijäin keskusneuvoston esityksen, että kaupungin työntekijäin palkkoja korotettaisiin 10 %:lla tai myöskin että yhden kuukauden palkka (n. s. kolmannentoista kuukauden palkka) maksettaisiin työntekijöille, ja kehoitettiin hakijaa samalla asiassa kääntymään asianomaisten hallitusten puoleen.

Kaupungin teknillisten laitosten hallitus huomautti vesijohto- ja kaasulaitoksen esityksestä, että elinkustannusten indeksiluku syys—marraskuun aikana oli kohonnut siinä määrin, että työntekijäin palkat tammikuun 1 p:stä 1924 olisi maksettava ylempään palkka-asteikon mukaan, mutta että rahatoimikamari erinäisille työntekijöille syksyllä oli myöntänyt korotetut pohjapalkat, joita ei ollut syytä edelleen korottaa, minkävuoksi hallitus ehdotti että putkityöntekijöille tammikuun 1 p:n 1924 jälkeen maksettaisiin erinäisiä määrättyjä palkkoja, jotka vastasivat rahatoimikamarin marraskuun 6 p:nä vahvistamia palkkoja paitsi että nuoremmille aputyöntekijöille annettiin jonkunverran suurempi palkka. Rahatoimikamari myöntyi¹⁾ esitykseen.

Rahatoimikamarilla ei ollut mitään muistuttamista sitä vastaan²⁾ että sukeltajille maksettiin palkanlisäys siltä ajalta, jonka he työskentelivät suoremassa syvyydessä (10 m.).

Työluvissa maksettavat työpalkat. Sittenkun Suomen vaatetustyöntekijäin liiton r. y. osasto n:o 23 oli kaupunginvaltuustolle esittänyt, että kaupungin ompelutupien hätäaputoissa maksettu tuntipalkka korotettaisiin 2:sta. 3 markkaan sekä että urakkatöitä suorittaville työntekijättäriille taattaisiin vastaava vähiin tulomäärä, mutta valtuusto kuitenkin oli jättänyt³⁾ tämän kysymyksen rahatoimikamarin ratkaistavaksi, päätti⁴⁾ kamari, kuultuaan asiassa naisten työtupien johtokuntaa, evätä esityksen sen perusteella että työtupien palkkataso suoritettuun työhön nähden oli korkeampi kuin yksityisissä työpaikoissa sekä koska kamari piti periaatteellisesti vääränä, että työtupien työntekijättäriille maksettiin enemmän kuin heidän työnsä tuotti kaupungille.

Kaupungin työpajojen työpalkat. Kaupungin varastopäällikön ilmoitettua, että vesijohtolaitoksen työpajassa maksetut palkat olivat tarveainevaraston vastaavia palkkoja korkeammat, oikeutti⁵⁾ rahatoimikamari hallituksen korottamaan erinäisiä työpajojen työpalkkoja.

Laskuvirherahoja. Rahatoimikonttorin kassanhoitajat anoivat heille maksettavaksi korvausta laskuvirheistä vuonna 1923, ollen kaupunginkassanhoitajan laskuvirheiden määrä 893 markkaa, ensimmäisen avustavan kassanhoitajan 1,195 markkaa ja toisen avustavan kassanhoitajan 1,225 markkaa, mistä viimeainitusta määrästä kuitenkin myönnetty 250 markkaa olisi vähennettävä, mutta koska kaupunginvaltuusto oli evännyt aikaisemman esityksen laskuvirherahojen maksamisesta, epäsi⁶⁾ rahatoimikamari anomuksen.

Määrärahan käyttö. Palotoimikunta oikeutettiin⁷⁾ ostamaan kaksi pienehköä kuorma-autoa sillä rahamäärällä, joka budjettiin oli merkitty suurehkon kuorma-auton ostoon.

Rakennuskonttori oikeutettiin⁸⁾ jo kuluvana vuonna ostamaan pienkatkuvikoneen, jota varten määräraha oli merkitty 1924 vuoden budjettiehdotukseen.

Määrärahoja matkakustannuksiin. Kaupungin kassanhoitaja E. G. Hällströmin jättämä 1,600 markan suuruinen matkalasku oli suoritettava⁹⁾ rahatoimikamarin käyttövaroista.

¹⁾ Rkmin pöytäk. 31. 12. 2,292 §. — ²⁾ S:n 12. 10. 1,679 §. — ³⁾ Ks. tätä kert. siv. 104. —

⁴⁾ Rkmin pöytäk. 6. 2. 238 § ja 9. 3. 493 §. — ⁵⁾ S:n 27. 11. 2,112 §. — ⁶⁾ Rkmin jstn pöytäk. 14. 12. 3,558 §; ks. 1921 vuod. kert. siv. 81. — ⁷⁾ Rkmin pöytäk. 17. 7. 1,211 §. — ⁸⁾ S:n 16. 11. 2,072 §. — ⁹⁾ S:n 29. 12. 2,289 §; ks. tätä kert. siv. 251.

Kustannukset kaupunginjohtaja A. Castrénin ja professori O. von Hellen-
sin tekemästä matkasta Skandinaviaan tutkimaan teurastamoja, kaikkiaan
32,900 markkaa, oli ¹⁾ suoritettava kaupunginvaltuuston aikaisemmin teu-
rastamo varten osoittamista varoista.

Kaupunginagronomi A. J. Tammisen Porvooseen tekemästään matkasta
jättämän laskun määrä, 77 markkaa, oli suoritettava ²⁾ määrärahasta tilapäisiä
menoja varten rahatoimikamarin käytettäväksi.

Kaluston y. m. osto. Rahatoimikamari osoitti määrärahasta kaluston
hankkimista varten kaupungin taloihin m. m. seuraavat määrät:

kaappien, pöytien, kirjahyllyjen y. m. hankkimiseksi ensimmäisen kau-
punginvoudin tarpeisiin 8,010 markkaa ³⁾;

kirjoituskoneen ostamiseksi avustavalle rikostuomioiden toimeenpanijalle
5,200 markkaa ⁴⁾;

uutimien, pöytäliinojen y. m. oston raatihuoneelle 4,000 markkaa ⁵⁾;

kaappien ja pahvikoteloiden hankkimiseen rahatoimenjohtajan tarpeisiin
2,250 markkaa ⁶⁾;

asiakirjakaapin hankkimiseksi rahatoimikamarin notaarille 1,100 mark-
kaa ⁷⁾;

erinäisten halkokonttorin huonekalujen hankkimiseksi rahatoimikama-
riin 1,500 markkaa ⁸⁾;

kahden salkun hankkimiseksi rahatoimikamarin kansliaan 500 markkaa ⁹⁾;

erinäisten halkokonttorin huonekalujen maksamiseen, jotka rahatoimi-
konttori oli ottanut haltuunsa, 20,000 markkaa ⁸⁾;

kirjoituskoneen oston rahatoimikonttoriin enintään 5,500 markkaa ¹⁰⁾;

yhteenlaskukoneen ostamiseksi tilastokonttoriin 15,500 markkaa ¹¹⁾;

kahden pöytälampun hankkimiseksi tilastokonttoriin 270 markkaa ¹²⁾;

sekalaisen kaluston hankkimiseksi satamahallituksen tarpeisiin 2,075
markkaa sekä rahatoimikamarin käyttövaroista 3,925 markkaa ¹³⁾;

pahvikoteloiden hankkimiseksi satamahallituksen asiakirjain säilyttä-
mistä varten 820 markkaa ¹⁴⁾;

kirjakaapin hankkimiseksi satamahallituksen tarpeisiin 3,200 markkaa ¹⁵⁾;

moottorin ostamiseksi satamakannantakonttorin käyttämään laskukonee-
seen 4,850 markkaa ¹⁶⁾;

kahden pesutelineen teettämiseksi tullipaviljonkiin ja tavarasuojaan n:o
10 195: 60 markkaa ¹⁷⁾;

työpöydän ja kolmen salkun hankkimiseksi revisionikonttoriin 2,050
markkaa ¹⁸⁾;

sohvan ostamiseksi köyhäinhuolautakunnan tarpeisiin 960 markkaa ¹⁹⁾;

kirjoituskoneen hankkimiseksi köyhäinhuolautakunnan tarpeisiin 6,150
markkaa ¹⁹⁾;

tuolien hankkimiseksi köyhäinhuolautakunnan tarpeisiin sekä lauta-
kunnan täysi-istuntopöydän suurentamiseksi 2,000 markkaa ²⁰⁾;

mattojen ja uutimien ostamiseksi köyhäinhuolautakunnan huoneistoon
2,900 markkaa ²¹⁾;

¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 3. 10. 2,827 § ja rkmin pöytäk. 21. 12. 2,265 §; ks. tätä kert.
siv. 260. — ²⁾ Rkmin jstn pöytäk. 14. 12. 3,563 §. — ³⁾ S:n 25. 4. 1,336 §. — ⁴⁾ S:n 17. 1. 221
§ ja 14. 2. 533 §. — ⁵⁾ S:n 10. 1. 104 §. — ⁶⁾ S:n 14. 2. 490 §. — ⁷⁾ S:n 4. 4. 1,089 §. — ⁸⁾ S:n
6. 6. 1,810 §. — ⁹⁾ S:n 6. 6. 1,811 §. — ¹⁰⁾ S:n 28. 3. 1,040 §. — ¹¹⁾ S:n 17. 1. 223 §. — ¹²⁾ S:n 5.
12. 3,482 §. — ¹³⁾ Rkmin pöytäk. 28. 8. 1,328 §. — ¹⁴⁾ Rkmin jstn pöytäk. 10. 1. 94 §. —
¹⁵⁾ S:n 25. 4. 1,335 §. — ¹⁶⁾ Rkmin pöytäk. 31. 7. 1,266 §. — ¹⁷⁾ Rkmin jstn pöytäk. 6. 6.
1,812 §. — ¹⁸⁾ S:n 31. 1. 373 §. — ¹⁹⁾ S:n 10. 1. 98 §. — ²⁰⁾ S:n 2. 5. 1,422 §. — ²¹⁾ Rkmin
pöytäk. 26. 6. 1,146 §.

kirjoituskoneen ja muun sekalaisen kaluston hankkimiseksi lastensuojelulautakunnan kansliaan 11,600 markkaa ¹⁾;

pianon ostamiseksi lastentarha Alun tarpeisiin 10,000 markkaa ²⁾); sekä erinäisten halkokonttorin rakennuskonttorille luovuttamien tarve-esineiden suorittamiseksi 30,550 markkaa ³⁾).

Rahatoimikamarin käyttövaroista osoitettiin ⁴⁾ m. m. seuraavat määrärahat kaluston y. m. ostoon kaupungin virastoihin ja laitoksiin:

maton ostoon kunnallispormestarin virkahuoneeseen 800 markkaa ⁵⁾); viiden halkokonttorin rahatoimikonttorille luovuttaman pöytälampun suorittamiseksi 500 markkaa ⁶⁾);

kiikkulaudan kustantamiseksi Ebeneserkodin lastentarhaan enintään 300 markkaa ⁷⁾);

tulensammutuskojeiden hankkimiseksi kaupungintaloon 3,150 markkaa ⁸⁾); sekä

ilmoituskilpien pystyttämiseksi kaupungintalossa 1,251 markkaa ⁹⁾).

Sittenkun ruotsinkielisten kansakoulujen johtokunta oli ilmoittanut, että Nikolainkadun kansakoulussa tapahtuneen murtovarkauden johdosta melkein koko koulukeittiön kuuluva käsiliinain, pöytäliinain y. m. linavaatteiden varasto samoinkuin koulun muikin linavaatevarasto oli hävinnyt, osoitti ¹⁰⁾ rahatoimikamari käyttövaroistaan 5,000 markkaa uuden linavaatevaraston hankkimiseksi kouluun.

Puhtaanapitolaitos oikeutettiin ¹¹⁾ saamaan kaksi kirjoituspöytä rahoituskonttorista ja 1 ½ tusinaa tuoleja kaupungin tarveainevarastosta ja oli mainittu siirto otettava huomioon asianomaisissa kalustoluetteloissa.

Uuden ajoreen hankkimiseksi Korkeasaarelle osoitti rahatoimikamari Korkeasaarta varten varatusta Luonnonpuistot nimisen luvun määrärahasta enintään 3,000 markkaa ¹²⁾).

Sekalaisen raatihuoneella olevan kaluston korjaukseen osoitettiin ¹³⁾ budjettiin tätä varten merkitystä määrärahasta 4,000 markkaa.

Kaluston myynti. Rahatoimikamari oikeutti ¹⁴⁾ kaasulaitoksen myymään 15 rautasänkyä, joita lyhdynsytyttäjäpäivystäjät olivat käyttäneet.

Rahatoimikamari päätti ¹⁵⁾ myydä kaksi kaupunginvaltuuston kanslian hallussa ollutta käytettyä kirjoituskonetta 1,200 ja 400 markasta.

Puhelinyhteys kaupungin virastoihin ja laitoksiin. Rahatoimikamari teki päätöksen ¹⁶⁾ uusien puhelimien hankkimisesta erinäisiin kaupungin virastoihin ja laitoksiin sekä kaupungin hallussa olevien, aikaisempaan tarkoitukseensa tarpeettomien koneiden ja osuuskirjain käytöstä.

Helsingin eläinsuojeluyhdistyksen anomukseen puhelimen laittamisesta eläinsuojelupoliisin asuntoon kaupungin kustannuksella, jolloin yhdistys suorittaisi vuosivuokran, rahatoimikamari myöntyi ¹⁷⁾ ja oli yksi halkokonttorin puhelimesta käytettävä tähän tarkoitukseen.

Snellmannin patsaan viereiset istutukset. Rahatoimikamari osoitti ¹⁸⁾ käyttövaroistaan 3,000 markkaa J. V. Snellmannin patsaan koristamiseksi sen vihkimistilaisuutta varten, sekä 11,500 markkaa patsaan viereisten istutustöiden jatkamiseen.

¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 31. 1. 366 §. — ²⁾ S:n 14. 2. 532 §. — ³⁾ S:n 25. 4. 1,337 §. — ⁴⁾ Ks. myös Helsingin kaupungin tilasto V. 8. 1923 siv. 148 ja seur. — ⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 10. 1. 90 §. — ⁶⁾ S:n 24. 10. 3,006 §. — ⁷⁾ S:n 9. 5. 1,503 §. — ⁸⁾ S:n 17. 10. 2,966 §. — ⁹⁾ S:n 14. 2. 543 § ja 8. 11. 3,216 §. — ¹⁰⁾ S:n 5. 12. 3,477 §. — ¹¹⁾ S:n 26. 6. 1,983 §. — ¹²⁾ S:n 28. 2. 709 §. — ¹³⁾ S:n 10. 1. 104 §. — ¹⁴⁾ S:n 14. 2. 528 §. — ¹⁵⁾ S:n 12. 6. 1,856 §. — ¹⁶⁾ S:n 26. 6. 1,992 §, 10. 7. 2,106 §, 26. 9. 2,739 §, 8. 11. 3,181—3,182 §§ ja 14. 12. 3,551 §. — ¹⁷⁾ S:n 26. 6. 1,993 §. — ¹⁸⁾ S:n 2. 5. 1,413 § ja rkmin pöytäk. 5. 6. 1,012 §.

Edustusmäärärahoja. Rahatoimikamari päätti ¹⁾ käyttövaroistaan määrätä maksettavaksi 3,962 markkaa tammikuun 22—23 p:nä pidetyn satamakongressin osanottajille järjestettyjen illallisten kustannusten suorittamiseen.

Göteborgin vapaasataman päällikön S. Isbergin ja sikäläisen satamainsinöörin A. Lindin käydessä täällä syyskuun 6—8 p:nä oli satamahallituksella ollut kustannuksia 1,724: 50 markkaa, mikä määrä osoitettiin ²⁾ rahatoimikamarin käyttövaroista.

Rahatoimikamari osoitti ³⁾ käyttövaroistaan 3,031 markkaa, eli kustannukset kaupunginvaltuuston järjestämästä retkestä Käpylään y. m., minkä ohessa 50 markkaa oli määrättävä maksettavaksi kullekin niistä autonkuljettajista, jotka mainitussa tilaisuudessa olivat ajaneet rakennuskonttorin ja palolaitoksen autoja.

Muuttomäärärahoja. Sittenkun rahatoimikamari oli antanut isännöitsijä J. Lindlöfille toimeksi muuttaa pois kaupungintalon ullakolla olleet huonekalut ja tavarat ⁴⁾, osoitti ⁵⁾ kamari käyttövaroistaan 1,800 markan lisäyksen tähän tarkoitukseen aikaisemmin myönnettyyn määrärahaan.

Rahatoimikamari osoitti edelleen käyttövaroistaan:

kassakaapin muuttoa varten terveydenhoitolautakunnan toimistosta maistraatin kansliaan 1,000 markkaa ⁶⁾;

köyhäinhoitolautakunnan kanslian muuttoa varten toiseen huoneistoon 4,000 markkaa ⁷⁾;

asuntoa vailla olevien henkilöiden huonekalujen muuttoa varten puhtaanapitolaitoksen toimesta myydystä Vallilassa olevasta tavarasuojasta 1,320 markkaa ⁸⁾; sekä

erään henkilön huonekalujen muuttoa varten Leppäsuon huvilasta Vallilan työväenasuntoihin 152: 80 markkaa ⁹⁾.

Määrärahoja erinäisiin tarkoituksiin. Rahatoimikamari osoitti edelleen käyttövaroistaan:

rahatoimikonttorille maksamatta olevien vuosien 1918—20 tuloverojen perimiseksi 8,000 markkaa ¹⁰⁾;

kaupungin satamaoloja valaisevan kirjoituksen painattamiseksi 1,000 kappalein, joten ulkomailta saapuviin lukuisiin purkaus- ja kuormaustaitteita koskeviin tiedusteluihin ei enää tarvinnut kirjallisesti vastata, 1,600 markkaa ¹¹⁾;

kustannusten suorittamiseksi puolen päivän ilmoittamisesta n. s. aika-kuulalla, mitä ajan ilmoitusta jonkun aikaa ei ollut käytetty, 406: 40 markkaa ¹²⁾;

erään työntekijä I. Nybergin perunapalstasta suorittaman vuokramaksun osan takaisinmaksamista varten, jonka palstan hän oli menettänyt ennen vuokrakauden päättymistä, 365 markkaa ¹³⁾;

todistajien palkkaamiseksi ulosmittauksissa, joten ulosottoapulaisten ei enää tarvinnut toimia toistensa todistajina ja he täten paremmin saattoivat harjoittaa verojen perimistä 10,000 markkaa ¹⁴⁾;

Vaasankadulla mainitun kadun tontin n:o 5 kohdalla olevan kallion louhimiseen 4,400 markkaa ¹⁵⁾;

¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 21. 2. 644 §. — ²⁾ S:n 3. 10. 2,820 §. — ³⁾ S:n 10. 10. 2,845 ja 2,848 §§. — ⁴⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 279. — ⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 10. 1. 105 §. — ⁶⁾ S:n 6. 6. 1,733 §. — ⁷⁾ Rkmin pöytäk. 26. 6. 1,146 §. — ⁸⁾ Rkmin jstn pöytäk. 26. 6. 1,987 §; ks. tätä kert. siv. 211. — ⁹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 26. 6. 1,988 §. — ¹⁰⁾ Rkmin pöytäk. 8. 5. 795 §. — ¹¹⁾ Rkmin jstn pöytäk. 12. 6. 1,851 §. — ¹²⁾ S:n 31. 12. 3,719 §. — ¹³⁾ Rkmin pöytäk. 23. 10. 1,795 §. — ¹⁴⁾ S:n 10. 9. 1,383 §. — ¹⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 7. 2. 453 §.

arkkitehtitoimisto Lindgren & Liljeqvistille piirustusten ja kustannusarvion laatimiseksi kaupungille tarjotun Töölön entisen venäläisen kimnaasitalon muuttamista varten 4,500 markkaa¹⁾;

korvauksen antamiseksi työntekijöille, joiden työvälineet Sörnäsien niemkeellä huhtikuun 19 p:nä sattuneessa tulipalossa olivat turmeltuneet, 10,308 markkaa, minkä ohessa rakennuskonttori oikeutettiin kalustoluettelosta poistamaan viisi turmeltunutta pyörää sekä työvälineitä ja -tarpeita 2,168:75 markan kirjanpitoarvoin, jotka olivat turmeltuneet samassa tulipalossa²⁾.

Toiminimi Julius Tallbergille oli määrärahasta sekalaisia rakennusten ja tilain korjauksia varten suoritettava³⁾ 700 markkaa toiminimen entisessä kaasulaitoksen talossa olevassa autosuojassaan teettämistä korjauksista, mikä suojia kesäkuun 1 p:nä oli palautunut kaupungille.

Kansakoulujen hyväksi lahjoitettujen rahastojen korkovaroja ei enää ollut⁴⁾ maksettava kansakoulujen taloudenhoitajille yhtenä eränä tai tarpeettoman suurin määrin vaan ainoastaan sikäli kuin näitä varoja kulutettiin.

Leskirouva S. Ståhlströmin testamentti. Sittenkun Osakeyhtiö Pohjoismaiden yhdyspankki oli rahatoimikamarille ilmoittanut leskirouva S. Ståhlströmin kaupungin hyväksi tekemästä testamentista, antoi⁵⁾ kamari mainitun testamentin valvomisen mainitun pankin toimeksi.

Neiti O. V. Nummelinin testamentti. Kansakoulunopettajatar O. V. Nummelin oli Helsingin ruotsinkielisten kansakoulunopettajatarten hyväksi testamentannut⁶⁾ kaupungille 48,000 markan määrän. Sittenkun neiti Nummelinin oikeudenomistajat kuitenkin olivat moittineet testamenttia, oli raastuvanoikeus kumonnut⁷⁾ sen. Turun hovioikeus vahvisti sittemmin päätöksen ja päätti⁸⁾ rahatoimikamari siitä valittaa korkeimpaan oikeuteen.

Halkokauppias G. W. Hyvösen testamentti. Sittenkun halkokauppias G. W. Hyvösen kuolinpesän maksettavaksi oli pantu tulo- ja varallisuusveroa vuodelta 1921 17,042:40 markkaa, päätti⁹⁾ rahatoimikamari, kun Hyvönen oli testamentannut kaupungille suurimman osan omaisuuttaan lastenkodin perustamista varten ja koska mainitusta verosta annetun lain 6 §:n mukaan yleishyödylliseen tarkoitukseen aiotuista varoista ei makseta veroa, valittaa mainitusta verotuksesta, mikäli se koski kaupungille tulevaa kuolinpesän osaa.

Maaliskuun 20 p:nä toimitettiin rahatoimikamarin asiamiehen saapuvilla ollessa kuolinpesän jako, ja päätti¹⁰⁾ rahatoimikamari hyväksyä sen. Sen mukaisesti tuli kaupungin osalle:

Käteisvaroja	Smk	894,093: 56
70 Osakeyhtiö Lapinlahdenkatu 27:n osaketta	»	595,000: —
40 Osakeyhtiö Kotkan osaketta (kaikki osakkeet)	»	140,000: —
4 Osakeyhtiö Mielikin kantaosaketta	»	30,000: —
2 Osakeyhtiö Iimolan osaketta	»	19,000: —
5 Osakeyhtiö Joutselan etuosaketta	»	2,500: —
2 Suomenkielen sanakirja osakeyhtiön osaketta	»	200: —
Yhteensä		Smk 1,680,793: 56

¹⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 2. 5. 1,412 §. — ²⁾ Rkmrin pöytäk. 15. 5. 867 §. — ³⁾ Rkmrin jstn pöytäk. 30. 5. 1,723 §. — ⁴⁾ Rkmrin pöytäk. 8. 5. 787 §. — ⁵⁾ S:n 15. 5. 855 §. — ⁶⁾ Ks. 1920 vuod. kert. siv. 118. — ⁷⁾ Ks. 1921 vuod. kert. siv. 288. — ⁸⁾ Rkmrin pöytäk. 15. 5. 856 §. — ⁹⁾ S:n 23. 2. 343 §. — ¹⁰⁾ S:n 3. 4. 638 §.

Tämän jälkeen päätti¹⁾ rahatoimikamari m. m.:

1) kehoittaa talonisännöitsijä K. Gustavsonia kesäkuun 1 p:nä ottamaan haltuunsa Kotkankadun talon n:o 14 isännöitsijän toimen, oikeuttaa talon vuokralaiset toistaiseksi asumaan vuokraamissaan huoneistoissa sekä toistaiseksi pysyttämään talonmies A. Segersvärdin toimessaan;

2) Osakeyhtiö Mielikin neljän osakkeen ja Osakeyhtiö Ilmolan kahden osakkeen suhteen, joiden tulot lankeisivat neiti E. H. Hyvöselle ja jotka osakkeet oikeuttivat, edelliset kolmen huoneen huoneiston, jälkimmäiset taas kahden yhdenhuoneen huoneiston asumiseen, oli niin meneteltävä, että mainitut huoneistot kaupungin nimessä vuokrattiin henkilöille, jotka neiti Hyvönen saattoi ilmoittaa, ja joiden tuli suorittaa vuokramaksunsa rahatoimikonttoriin, jonka tuli maksaa kertynyt rahamäärä neiti Hyvöselle;

3) Asettaa komitean laatimaan ehdotusta Kotkankadun talon n:o 14 käyttämiseksi lastenkotia varten sekä niiden asunto-osakkeiden mahdolliseksi myymiseksi, jotka tuottivat oikeuden erinäisten Lapinlahdenkadun talon n:o 27 huoneistojen asumiseen sekä puheenjohtajaksi komiteaan valita professori M. Ruuthin ja jäseniksi ensimmäisen kaupunginlääkäarin F. Hisingerin, rouva M. Hyvösen, kamarin teknillisen sihteerin K. Hård af Segerstadin, köyhäinhoidon toimitusjohtajan H. Myhrbergin, työnvälitysneuvoja T. Uskin ja asiamies M. Wilskmanin, jonka viimeksimainitun tuli toimia komitean sihteerinä; sekä

4) kauppias G. W. Hyvösen suullisen testamentin ja rouva M. Hyvösen antaman lausunnon perusteella entiselle työnjohtajalle R. Nihtilälle²⁾ testamentatuista varoista antaa 10,000 markan määrän kerta kaikkiaan.

Neiti A. Uhlénin testamentti. Arthur Söderholmin lakiasiaain toimisto lähetti tilityksen Alma Uhlénin kuolinpesän hallinnosta ehdotuksineen pesän varain jakamiseksi Helsingin kaupungin naispuolisten liikeapulaisten³⁾ rahaston puolesta, Helsingin kuuromykkäyhdistyksen ja rouva E. Sandbergin kesken huomioonottaen neiti Uhlénin tekemän testamentin määräykset. Toimisto huomautti, että, vaikka perunkirjoituskirja osoitti ylittäviä varoja 1,004,780: 08 markkaa, pesän todellinen säästö testamentintekijättären kuollessa oli ainoastaan 296,944: 77 markkaa, johtuen siitä ettei perunkirjoituksessa, puutteellisen kirjanpidon johdosta, ollut otettu huomioon kaikkia toiminnimi A. Kyrklundin velkoja; pesän rahaksimuuton jälkeen, sittenkun legaatti oli maksettu ja kustannukset pesän selvityksestä oli vähennetty, nousivat varat 818,684: 47 markkaan. Koska testamentti oli epäselvä ja senvuoksi erilaisia tulkintamahdollisuuksia oli olemassa, oli toimisto laatinut ehdotuksen sovintojaoksi, jonka kautta kaupungille yllämainittua rahastoa varten tulisi 531,846: 77 markkaa ja hyväksyi⁴⁾ rahatoimikamari tämän ehdotuksen.

Rahaston lisääminen. Sittenkun eräs henkilö rahatoimikamariin oli lähettänyt 40 markkaa, eli 15 vuotta sitten maksamatta jättämänsä koiraveron, päätti⁵⁾ kamari, että mainitulla rahamäärällä oli hyvitetävä sanomalehdenkaupustelijain joululahjarahastoa.

Rafael Ahlströmin rahasto. Sittenkun johtaja R. Ahlströmin allekirjoittamassa asiakirjassa, joka oli laillisen testamentin⁶⁾ veroinen, oli määrätty, että sittenkun erinäisiä tarkoituspieriä oli tyydytetty, loput hänen jäämistöstään joutuisi Helsingin kaupungille ja kaupunki oli saanut vastaanottaa täten

¹⁾ Rkmin pöytäk. 13. 4. 696 § ja 15. 5. 854 §. — ²⁾ Ks. 1922 vuod. kert. siv. 269. —

³⁾ Ks. 1920 vuod. kert. siv. 118. — ⁴⁾ Rkmin pöytäk. 7. 12. 2,190 §. — ⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 30. 5. 1,728 §. — ⁶⁾ Ks. 1918 vuod. kert. siv. 163.

maksettavana olevan määrän, oli todettu, ettei 100,000 markan suuruista legaatia Keuhkotaudin vastustamisyhdistykselle ollut maksettu, minkä vuoksi kaupungin vastaanottama rahamäärä oli liian suuri. Tämän johdosta ehdotti A. Ahlström osakeyhtiö, että Ahlströmin kuusi sisarusta maksaisi puheenalaisen legaatin korkoineen maaliskuun 10 p:stä 1918 ja rahatoimikamari kuitataisi vastaavan määrän mainittujen sisarusten kaupungille antamiin velkakirjoihin suhteessa velkakirjain määräin. Rahatoimikamari myöntyi ehdotukseen ja määräsi ¹⁾ että 100,000 markkaa 5 ½ %:n koroin mainitulle määrälle velkakirjain päivämäärästä joulukuun 21 p:nä 1918 oli niihin kuitattava.

Lahjoitettujen rahastojen korkojen käyttö. Sittenkun Halkoja köyhille niminen yhdistys oli lopettanut toimintansa ja luovuttanut kaikki varansa Helsingin rouvasväen yhdistykselle, päätti ²⁾ rahatoimikamari, että avio puolisojen Kajander lahjoitusrahaston korot maksettaisiin mainitulle yhdistykselle ehdolla, ettei varoja käytetä yksinomaan halkojen hankkimiseen n. s. puvres honteux-luokkaan kuuluville henkilöille vaan köyhille yleensä.

Rahatoimikamari päätti, että leskirouva H. Norstedtin kaupungille lahjoittamain varain kertyneet korot, 556: 56 markkaa oli suoritettava ³⁾ lastentarhain kesäsiirtola-yhdistykselle.

Koska A. F. Laurellin rahaston korot olivat vain 64 markkaa, ei niitä vuoden varrella käytettäisi ⁴⁾.

K. H. Renlundin rahaston korkovarot käytettiin ⁵⁾ seuraavalla tavalla: taideteollisuuskeskuskoululle 1,450 markkaa, käsityöläiskouluille 294 markkaa, työväenopiston suomenkieliselle osastolle 670 markkaa ja sen ruotsinkieliselle osastolle 86 markkaa.

Suomen kirjallijaliitto lähetti ⁶⁾ R. Ahlströmin rahaston korkojen käyttöä koskevan ohjesäännön, joiden varain jakaminen oli uskottu mainitulle yhtymälle.

Kunnollisten palvelijain palkitseminen. Käytettävissä olevista kunnollisten palvelijain palkitsemisrahaston korkovaroista antoi ⁷⁾ rahatoimikamari 125 markkaa kullekin seuraavalle henkilölle: M. Blomqvistille, E. L. Forsgrenille, L. Fröjdlundille, A. Ingmanille, H. Ch. Karlssonille, A. Lindholmille, M. J. Lönnroosille ja M. F. Petterssonille.

Apurahoja luistinaradoille. Katsoen käynteihin asianomaisilla luistinaradoilla jakoi ⁸⁾ rahatoimikamari vuoden menosääntöön merkityn määrärahan niiden avustamiseksi suhteellisesti siten että Suomalainen luistinarata sai 17,000 markkaa, Helsingfors skridskoklubb niminen yhdistys 9,000 markkaa, Työväen luistinarata 5,800 markkaa, Osakeyhtiö Pallokenttä 4,900 markkaa ja Kaivo- puiston luistinarata 3,300 markkaa.

C. Muut asiat.

Rahatoimikamarin kokoukset y. m. Rahatoimikamari päätti ⁹⁾:

1) että kamarin varsinaiset kokoukset vuoden varrella oli pidettävä arkitiistaisin klo ½ 7 i. p. sekä ylimääräiset kokoukset tarpeen vaatiessa perjantaisin samaan aikaan; jos pyhäpäivä sattui tiistaiksi, oli kokous siirrettävä seuraavaan päivään;

¹⁾ Rkmin pöytäk. 30. 1. 203 § ja 13. 2.309 § sekä rkmin jstn pöytäk. 14. 3. 824 §. — ²⁾ Rkmin pöytäk. 30. 1. 206 §. — ³⁾ Rkmin jstn pöytäk. 19. 6. 1,928 §. — ⁴⁾ Rkmin pöytäk. 25. 5. 902 §. — ⁵⁾ Rkmin jstn pöytäk. 18. 4. 1,216 §. — ⁶⁾ S:n 28. 2. 674 §. — ⁷⁾ Rkmin pöytäk. 30. 11. 2,125 §. — ⁸⁾ Rkmin jstn pöytäk. 9. 5. 1,518 §. — ⁹⁾ Rkmin pöytäk. 3. 1. 2 §.